

Klagerådsberetning

2020

FORORD FRA KLAGERÅDETS FORMAND	1
FORORD FRA KLAGERÅDETS MÆGLINGSMAND	3
AFSKEDIGELSE	8
ANSÆTTELSESVILKÅR	18
ARBEJDSKADER	20
LØN	23
RÅDGIVNING	30
DIVERSE	33
IKKE BEHANDLEDE SAGER	37
AFVISTE	37
LØST LOKALT ELLER CENTRALT	38
STATISTIK	41
VEJLEDNING OM KLAGERÅD OG MÆGLINGSMAND	42
FORRETNINGSORDEN FOR KLAGERÅDET OG MÆGLINGSMANDEN	45

3F er medlemmernes fagforening. 3F's styrke er, at vi kender arbejdspladserne, og derfor er vi i stand til at forhandle nutidige overenskomster for medlemmerne, og løse de problemer som må opstå rundt om på arbejdspladserne.

Medlemmerne må ikke på noget tidspunkt være i tvivl om, at 3F's vigtigste formål er at varetage medlemmernes interesser.

Hver eneste dag behandles massevis af sager i 3F's mange lokale afdelinger. Her findes der gode løsninger på tvister mellem medlemmerne og arbejdsgiverne. Det er mit klare indtryk, at der blandt medlemmerne er generel stor tilfredshed med arbejdet.

Der er naturligvis både store sager og små sager. Men uanset hvor lille en sag må syne for andre, så er det vigtigt at holde sig for øje, at sagen er vigtig for det enkelte medlem, og at sagen derfor skal behandles hurtigt og med respekt for medlemmet.

Det kan ikke undgås, at der bliver begået fejl ved behandlingen af de mange sager, hverken i afdelingerne eller i forbundet. Når det alligevel sker, er det vigtigt at kunne sige undskyld og gøre skaden god igen.

3F's klageråd er medlemmernes mulighed for på en hurtig og enkel måde at få behandlet en klage over afdelingen eller forbundet, når medlemmet mener, at der er begået fejl, og at fejlen har medført et økonomisk tab for medlemmet.

Alternativet til Klagerådet ville være, at medlemmerne skulle gå til de almindelige domstole. Det ville naturligvis være helt urimeligt, og det ville i praksis afskære mange medlemmer fra at få sagen prøvet. Derfor er Klagerådet både en solidarisk og nødvendig instans i vores fagforening.

I 2020 blev der behandlet 35 sager af Klagerådet og Mæglingsmanden. Det er et lille fald i forhold til året før, hvor der blev behandlet 41 sager. I lige knapt 1/3 af sagerne fik medlemmerne helt eller delvist medhold i klagen. Sagt på en anden måde, at i 2/3 af klagesagerne er afdelingens eller forbundets sagsbehandling vurderet at være korrekt.

Det meget lave antal klagesager understøtter, at der blandt medlemmerne generelt er stor tilfredshed med arbejdet i 3F.

Klagerådet ser løbende på, om måden, der arbejdes på i Klagerådet og Klagerådets Sekretariat, kan gøres bedre og mere effektiv.

I 2020 blev det besluttet, at parterne i klagesagen fremover skal tilbydes et møde med Klagerådets Sekretariat. Dermed forventer Klagerådet, at der kan findes en mindelig løsning i flere sager, og at sagerne bliver bedre oplyst og kan behandles hurtigere. Tiden vil vise, om det så også bliver resultatet.

Denne årsberetning indeholder et kort resumé af de sager, der er blevet behandlet af Klagerådet og Mæglingsmanden i 2020. 3F ønsker åbenhed ikke kun, når det er gået godt, men også, når det er gået mindre godt.

Formålet med årsberetningen er, at alle led i 3F skal lære af fejlene, så fejlene ikke bliver gentaget. Det skylder vi medlemmerne.

Henning Overgaard
Formand for Klagerådet

I 2020 har jeg modtaget 31 sager fra Juridisk Sekretariat. 4 af de sager, som jeg havde modtaget i 2019 eller tidligere, var endnu ikke afsluttet ved årsskiftet 2019/20. Jeg har således haft 35 sager under behandling i 2020. Heraf blev 25 afgjort i 2020, mens 10 sager stadig venter ved årsskiftet 2020/21.

Af de 25 sager, jeg afgjorde i 2020, var 12 sager forinden blevet behandlet af Klagerådet, idet Klagerådets henstilling var blevet indbragt for mig. I 11 af disse 12 sager tilsluttede jeg mig Klagerådets henstilling, mens jeg i en enkelt sag kom til et andet resultat end Klagerådet. Jeg henviser herom til resuméet nedenfor.

13 af de afgjorte sager i 2020 var behandlet af mig, uden at klagen forinden havde været behandlet af Klagerådet, fordi Forbundet havde været involveret i sagen. Af disse fik klager medhold i 3 sager. Jeg henviser til resuméerne nedenfor.

De 31 sager, jeg modtog i 2020, udgør en stigning i forhold til 2019, hvor jeg modtog 24 sager. Jeg mener alligevel, at antallet af sager, der er forelagt 3Fs mæglingssmand, som i de tidligere år er så beskedent set i forhold til antallet af medlemmer i 3F, at det viser, at medlemmerne overvejende er tilfredse med deres fagforening, og at forbundet og afdelingerne i vidt omfang forstår selv at løse de uoverensstemmelser med deres medlemmer, der nødvendigvis må opstå fra tid til anden i et så stort fagforbund som 3F.

Resumé af sagen, i hvilken jeg omgjorde Klagerådets henstilling

Erstatning for afdelingens undladelse af under en arbejdsskadesag at orientere medlemmet om overenskomstbestemmelse om arbejdsgiverens tegning af en ulykkesforsikring for medlemmerne

I sagen (RÅD-001-20) havde en Falck-redder R klaget over, at hans 3F-afdeling under behandlingen af hans arbejdsskadesag ikke havde oplyst ham om, at det fremgik af den overenskomst, der regulerede hans ansættelsesforhold, at Falck havde tegnet en ulykkesforsikring for de ansatte i virksomheden.

Arbejdsskadesagen var afsluttet i september 2013 med, at der blev fastsat et varigt mén på 10 procent. R blev 5 år senere på et møde i afdelingen orienteret om, at Falck i henhold til overenskomsten indgået mellem 3F og Falck var forpligtet til at tegne en heltidsulykkesforsikring for ansatte reddere, dvs. en forsikring, som også aktiveredes i forbindelse med arbejds-skader. På det tidspunkt var det for sent at anmelde arbejdsulykken til det forsikringsselskab, hvor Falck havde tegnet ulykkesforsikring for redderne.

Klagerådet gav ikke R medhold i klagen. Klagerådet begrundede bl.a. dette med, at rådgivning vedrørende forsikringer og lignende ordninger ikke var en del af afdelingens forpligtelser, idet det faldt uden for afdelingens opgaver at foretage anmeldelse af skader og rejse sager mod forsikringsselskaber i tilfælde af, at medlemmerne ikke mener, at der er udbetalt korrekte ydelser fra disse.

Klagerådet anførte videre, at medlemmerne kan være omfattet af mange forskellige forsikringer, hos forskellige forsikringsselskaber, herunder overenskomstmæssigt aftalte ordninger,

ordninger etableret af arbejdsgiveren af egen drift eller efter aftale på arbejdspladsen, og ordninger etableret af medlemmerne af egen drift, og at afdelingen i sagens natur ikke kan have viden om disse, herunder et eventuelt samspil mellem de forskellige ordninger.

Den pågældende forsikring var tegnet af Falck og ikke af afdelingen eller forbundet. Afdelingen eller forbundet kunne under disse omstændigheder efter Klagerådets opfattelse ikke forventes at have kendskab til mulighederne eller begrænsningerne i den af Falck tegnede forsikring. At arbejdsgiverens pligt til at tegne ulykkesforsikringen fremgik af overenskomsten, ændrede ikke ved Klagerådets opfattelse.

Jeg omgjorde Klagerådets henstilling, idet jeg i min henstilling bestemte, at afdelingen skulle betale R 50.000 kr., det beløb R ville have fået udbetalt af forsikringsselskabet, hvis han havde anmeldt arbejdsulykken til selskabet i tide.

Jeg begrundede bl.a. dette resultat med, at bestemmelsen i Falck-overenskomsten, hvorefter medarbejderne hos Falck var omfattet af en af Falck tegnet kollektive ulykkesforsikring, var umiddelbart forståelig og efter sit indhold en bestemmelse, som er af særdeles stor betydning for ethvert medlem, der er omfattet af overenskomsten, og som kommer ud for en arbejdsulykke. Den kollektive ulykkesforsikring udgjorde reelt et væsentligt supplement til den lovpligtige arbejdsskedeforsikring, idet den indebar, at der blev lagt et betydeligt tillæg til den ménerstatning, der fastsættes af Arbejdsmarkedets Erhvervsforsikring eller Ankestyrelsen, i Rs tilfælde på 50.000 kr. eller ca. 67 pct. af den af Ankestyrelsen fastsatte ménerstatning. Den kollektive ulykkesforsikring indebar således, at alle de medlemmer af 3F, der var omfattet af Falck-overenskomsten, og som kom ud for en arbejdsskade, der berettigede til en ménerstatning, var stillet væsentligt bedre, end hvis de alene havde været dækket af den lovpligtige arbejdsskedeforsikring.

Dette forhold måtte efter min opfattelse indebære en professionel pligt for de sagsbehandlere i 3F, der beskæftiger sig med arbejdsskader, der har ramt medlemmer ansat i Falck, til af egen drift – som et minimum – at gøre medlemmerne opmærksom på forsikringens eksistens. Jeg fandt – modsat Klagerådet – at netop det forhold, at det udtrykkeligt fremgik af overenskomsten, at 3Fs medlemmer var dækket af en kollektiv ulykkesforsikring, i særlig grad talte for, at det påhviler fagforeningen at sikre sig, at de pågældende sagsbehandlere er bekendt med denne, således at de kunne orientere medlemmerne herom i forbindelse med behandlingen af arbejdsskadesager.

Jeg fandt herefter, at det var en faglig fejl, at R ikke i forbindelse med afdelingens behandling af arbejdsskadesagen var blevet gjort bekendt med, at han var omfattet af en kollektiv ulykkesforsikring.

Resuméer af de 3 sager, som jeg afgjorde uden forudgående behandling i Klagerådet, og hvori jeg gav klagerne medhold.

Erstatning for, at et lønkrav ikke var blevet fagretligt behandlet

I sagen (LØN-004-20) var klageren Js 3F-afdeling og Transportgruppen i januar 2018 blevet enige om, at J havde et lønkrav mod arbejdsgiveren V fra perioden februar til september 2017 på 12.000 kr.

V afviste kravet under påberøelse af, at det var bortfaldet som følge af et forlig indgået mellem V og Transportgruppen i oktober 2017.

En overenskomst-mæssig lokalforhandling om kravet var berammet til 11. april 2018, men blev ikke gennemført, fordi afdelingen udeblev på grund af sygdom. Lokalforhandlingen blev først gennemført 6. september 2018, og her afviste V kravet, som herefter blev opgivet af Transportgruppen.

Dette klagede J over.

Da afdelingen og Transportgruppen havde været enige om, at Js lønkrav var berettiget, anså jeg det for erstatningspådragende for 3F, at kravet ikke var blevet fremmet til en fagretlig afgørelse.

Da det var Transportgruppen, der efter lokalforhandlingen opgav at videreføre lønkravet, var det udgangspunktet, at Transportgruppen var ansvarlig for, at sagen blev opgivet. Transportgruppen gjorde imidlertid gældende, at gruppen ikke kunne behandle sagen fagretligt, før der var afholdt et lokalt forhandlingsmøde, hvilket som nævnt først skete i september 2018, på hvilket tidspunkt sagen var forældet efter overenskomsten, hvorfor den ikke kunne videreføres.

Jeg var ikke enig med Transportgruppen i, at sagen var forældet efter overenskomsten. På den anden side var det afdelingens ansvar, at lokalforhandlingen først blev gennemført i september 2018, og jeg fandt, at der var en nærliggende risiko for, at arbejdsgiveren under en fagretlig sag ville have fået medhold i en afvisningspåstand, der var begrundet i, at lokalforhandlingen ikke var fremmet med den fornødne hurtighed. Jeg fandt derfor, at afdelingen i det mindste havde et medansvar for, at Js lønkrav ikke blev fremmet fagretligt.

På den anden side fandt jeg, at Transportgruppen, uanset at der gik alt for lang tid med at få gennemført lokalforhandlingen, ikke burde have opgivet at søge en fagretlig forhandling af lønkravet gennemført, idet jeg fandt, at der forelå argumenter for, at en fagretlig behandling ikke burde afvises.

Jeg fandt herefter, at såvel afdelingen som Transportgruppen kunne anses som ansvarlige for, at Js lønkrav ikke blev fagretligt behandlet, og at afdelingen og Transportgruppen derfor burde erstatte Js hermed forbundne tab på 12.000 kr. med halvdelen hver.

Uberettiget bortvisning af en faglig sekretær

I sagen (AFS-006-20) havde A været faglig sekretær i en 3F-afdeling i ca. 26 år. Han fungerede i 2017 bl.a. som formand for et udvalg. I september 2017 blev han bortvist fra sin stilling med den begrundelse, at han havde anmodet afdelingens kasserer om at få udbetalt et honorar på ca. 50.000 kr., som afdelingen havde modtaget fra det udvalg, som A var formand for, selv om beløbet rettelig tilkom afdelingen som compensation for, at det arbejde, A udførte for udvalget, skete i As arbejdstid, hvor han modtog løn fra afdelingen.

Under klagesagen benægtede A konsekvent, at dette skulle have været tilfældet. Han anførte, at forholdet var det, at beløbet var blevet overført til afdelingens konto, mens afdelingsformanden var på ferie. Afdelingens kasserer spurgte A om, hvad beløbet vedrørte, og A fortalte

hende, at det var honorar for et projekt, som blev varetaget af det udvalg, A var formand for. Hverken han eller kassereren havde styr på, om beløbet kunne udbetales som honorar og i givet fald til hvem, men han aftalte med kassereren, at hun skulle undersøge dette nærmere, når afdelingsformanden kom tilbage fra ferie. A lavede et udbetalingsbilag, som kassereren kunne forelægge for afdelingsformanden, og som kunne benyttes som bogføringsbilag, hvis resultatet blev, at honoraret helt eller delvist skulle udbetales til A. A aftalte endvidere med kassereren, at hun skulle lægge et notat i sagen om, at A havde bedt hende undersøge, hvem der skulle have pengene. Hvis A ikke havde krav på honoraret, skulle hun destruere udbetalingsbilaget.

Afdelingen bestred under klagesagen ikke denne beskrivelse af hændelsesforløbet fra As side, f.eks. ved at tilvejebringe en erklæring fra kassereren, der afveg fra As forklaring. Jeg lagde derfor As beskrivelse af hændelsesforløbet til grund ved sagens afgørelse, og jeg fandt herefter intet grundlag for at antage, at A skulle have forsøgt at tilegne sig penge, der ikke tilkom ham. Det var efter As forklaring ikke ham, der anmodede kassereren om noget, men kassereren, der henvendte sig til A, og han sagde ikke, at han havde krav på beløbet, men gav udtryk for tvivl om, hvorledes det modtagne beløb skulle konteres og om, hvem det tilkom og henviste kassereren til at søge dette opklaret ved henvendelse til afdelingsformanden.

Der sås således ikke på noget tidspunkt at have foreligget nogen risiko for, at A ville have modtaget beløbet, uden at afdelingsformanden havde accepteret det.

Allerede af den grund fandt jeg ikke, at der fra As side havde foreligget nogen misligholdelse af ansættelsesforholdet, endsige en misligholdelse, der var så grov, at den kunne berettiggte til bortvisning.

Jeg fandt herefter bortvisningen uberettiget og grundløs, ligesom jeg fandt den afskedigelse, der skete ved bortvisningen, for urimelig, jf. funktionærlovens § 2 b.

A var herefter berettiget til løn mv. i opsigelsesperioden og fratrædelsesgodtgørelse efter funktionærlovens § 2a (3 måneders løn). Han havde endvidere krav på godtgørelse efter funktionærlovens § 2 b. Jeg henviste her til det lange tidsrum, A havde været ansat i afdelingen, og til, at jeg anså bortvisningen for grundløs og urimelig. Jeg imødekom derfor i min henstilling As krav om maksimal godtgørelse efter funktionærlovens § 2 b, stk. 2, 2. pkt. (6 måneders løn). Jeg afviste As krav om erstatning for tort.

Erstatning, fordi Industrigruppen opgav fagretlig behandling af for lav lønkompensation som følge af regnefejl i et forlig

I sagen (LØN-003-20) havde en tillidsrepræsentant på klageren Hs og hendes kollegers vegne indgået forlig med PostNord om lønkompensation i anledning af mangelfuld tildeling af fridage i henhold til en lokalaftale. Efter forliget skulle lønkompensationen for Hs kolleger beregnes som svarende til 7,5 timer hver 14. dag i en 20 måneders periode, idet den fejl, der begrundede, at der skulle betales lønkompensation, for kollegernes vedkommende optrådte hver 14. dag over 20 måneder. Det fremgik videre af oplysningerne i sagen, at der havde været enighed mellem tillidsrepræsentanten og PostNord om, at fejlen, der begrundede lønkompensationen, for Hs vedkommende havde optrådt hver uge over 32 måneder. I forliget blev det afslutningsvis anført, hvor mange timer de enkelte medarbejdere skulle kompenseres for, og for Hs vedkommende blev antallet af timer angivet til 460. PostNord udbetalte et kompensationsbeløb, der

svarede hertil, men ikke yderligere, hvilket H protesterede imod, idet hun fandt, at hun havde krav på at blive kompenseret med dobbelt så mange timer som de 460. Industrigruppen optog forhandlinger med PostNord herom, men opgav at rejse en fagretlig sag, da PostNord fastholdt, at forliget gik ud på, at H alene skulle kompenseres med 460 timer. H klagede herover til 3Fs klageinstans.

Jeg kunne konstatere, at timetallet angivet i forliget på 460 var fremkommet, fordi man havde beregnet timetallet ud fra, at den fejl, der begrundede lønkomensationen, for Hs vedkommende havde optrådt hver 14. dag, lige som det var tilfældet for hendes kollegers vedkommende. Imidlertid havde der som nævnt været enighed mellem parterne om, at fejlen for Hs vedkommende var forekommet hver uge, således at H rettelig skulle kompenseres med det dobbelte af 460 timer.

Jeg fandt det derfor overvejende sandsynligt, at 3F ved en fagretlig sag mod PostNord ville have opnået, at det indgåede forlig var blevet fortolket således, at H var tildelt 920 timer, således at angivelsen af, at det alene drejede sig om 460 timer, ville være blevet bortfortolket som stridende mod, hvad der var blevet aftalt.

Hvis det ved en fagretlig afgørelse var blevet antaget, at forliget efter sin ordlyd skulle forstås således, at H kun havde krav på 460 timer, ville det efter min opfattelse samtidig være blevet statueret, at dette resultat beroede på en simpel regnefejl (eller fejlagtig anvendelse af den formel, man forligsmæssigt var blevet enige om), og aftalen ville efter min opfattelse af vedkommende fagretlige instans være blevet tilsidesat efter aftalelovens § 32, stk. 1, der er sålydende:

”Den, der har afgivet en viljeserklæring, som ved fejlskrift eller anden fejltagelse fra hans side har fået et andet indhold end tilsigtet, er ikke bundet ved erklæringens indhold, hvis den, til hvem erklæringen er afgivet, indså eller burde indse, at der forelå en fejltagelse.”

Det var min opfattelse, at Post Nord – lige som tillidsrepræsentanten – burde have indset, at de 460 timer, der i forliget var anført ud for Hs navn, beroede på en regnefejl eller en forkert anvendelse af en formel, og at PostNord således burde have indset, at det beroede på en fejltagelse, når tillidsrepræsentanten skrev under på referatet med det indhold, det havde fået. Hertil kom, at forliget var formuleret af en medarbejder i PostNord.

Jeg fandt således, at det måtte anses som en fejl ved Industrigruppens behandling af sagen, at man undlod at videreføre den med henblik på at få fastslået en fortolkning af aftalen, der ville give H dobbelt så mange kompenstationstimer, som PostNord ville anerkende under forhandlingerne om Hs krav. Jeg fandt derfor, at Industrigruppen var erstatningsansvarlig over for H og afgav henstilling om, at gruppen skulle betale H ca. 60.000 kr. i overensstemmelse med det af H rejste erstatningskrav, som gruppen ikke havde rejst indsigelse imod.

Niels Waage
Mæglingmand for 3F

AFS-001-20

Klage over gruppens sagsbehandling vedrørende sag om bortvisning

Sag behandlet af Mæglingensmanden

Ikke medhold

Medlemmet, der var ansat i et fleksjob, blev bortvist fra sin stilling som teknisk assistent, med henvisning til at medlemmet var udeblevet fra en sygesamtale og manglende lægeerklæring, der skulle dokumentere, at medlemmet ikke havde mulighed for at deltage i samtalen af helbredsmæssige årsager.

Gruppen indklagede arbejdsgiver for en faglig voldgiftsret med påstand om betaling af løn mv. samt en skønsmæssigt fastsat godtgørelse, som maksimalt kunne udgøre et beløb svarende til 10 måneders løn.

Der blev fremsat et forligsudspil, så bortvisningen blev ændret til en opsigelse, og medlemmet fik udbetalt 5 måneders løn samt pension og feriepenge. Samtidig var medlemmet ikke forhindret i at kunne videreføre en sag mod arbejdsgiver for manglende overholdelse af fleksjobaftale, herunder manglende hensyntagen til skånehensynene i fleksjobaftalen.

Arbejdsgiver kunne alene acceptere et forlig, som var til fuld og endelig afgørelse, hvorefter bortvisningen blev ændret til en opsigelse, hvorved der blev udbetalt 5 måneders løn samt pension og feriepenge.

Gruppen tiltrådte forligsteksten, som den var formuleret af arbejdsgivers advokat.

Medlemmet klagede over, at gruppen ved forliget havde frataget ham retten til sagsanlæg mod arbejdsgiver. Medlemmet stillede krav om kompensation for at være afskåret fra rejsekrav mod arbejdsgiver vedrørende en række forhold, som ikke var opfyldt i fleksjobsaftalen, herunder manglende skånebehov og diskrimination.

Gruppen anførte under klagesagen, at medlemmet efter gruppens vurdering ikke ville kunne løfte bevisbyrden for forholdene vedrørende fleksjobsaftalen.

Mæglingensmanden udtalte, at det følger af almindelige kollektive arbejdsretlige principper, at et fagforbund i kraft af den enkelte lønmodtagers medlemskab af organisationen er berettiget til indgå forlig med en arbejdsgiver i sager om overtrædelse af kollektive overenskomster, herunder frafalde eventuelle krav, som hidrører fra lønmodtagerens ansættelsesforhold.

Mæglingensmanden vurderede herefter, at gruppen som udgangspunkt var berettiget til at frafalde forbeholdet om, at medlemmet kunne videreføre sagen. Gruppen havde imidlertid anmodet medlemmet om udtrykkeligt at acceptere et forlig, hvor det som et vilkår var anført, at medlemmet fortsat skulle have adgang til føre en sag mod arbejdsgiver vedrørende fleksjobsaftalen. Mæglingensmanden fandt på den baggrund, at gruppen havde givet medlemmet en forventning om, at der ikke ville blive indgået et forlig uden det nævnte forbehold. Det var derfor kritisabelt, at gruppen desuagtet frafaldt forbeholdet ved indgåelsen af forliget.

Efter en gennemgang af sagen fandt Mæglingsmanden ikke, at det var sandsynligt, at medlemmet under en fagretlig sag eller en sag ved domstolen ville have kunnet løfte bevisbyrden for, at arbejdsgiver under ansættelsen havde optrådt på en sådan måde, at arbejdsgiver var erstatningsansvarlig over for medlemmet. Der var således ikke noget grundlag for at pålægge gruppen at betale medlemmet nogen økonomisk kompensation.

AFS-002-20

Klage over forbundet vedrørende afskedigelses- og efterbetalingssag

Sag behandlet af Mæglingsmanden

Ikke medhold

Medlemmet var ansat til patientkørsel, hvorefter han blev opsagt med begrundelsen arbejdsmangel. Afskedigelsen blev behandlet af forbundet, og på et mæglingsmøde blev det aftalt, at medlemmet skulle genansættes. Da medlemmet efterfølgende sygemeldte sig på grund af rygproblemer som følge af dårlige sæder i bilerne, blev han på ny afskediget. Begrundelsen for afskedigelsen var medlemmets rygproblemer, at der ikke var andre sæder, og at medlemmet havde fortiet rygproblemerne ved ansættelsen.

Afdelingen gjorde indsigelse mod afskedigelsen og fremsatte samtidig krav om manglende løn mv.

Forbundet havde i forvejen en større lønkontROLSAG mod arbejdsgiveren, som medlemmets lønkrav herefter indgik i. I forbindelse med lønkontROLSAGEN kom forbundet frem til, at medlemmet skulle have efterbetalt 3.344,41 kr. Det var væsentligt mindre, end afdelingen var kommet frem til. Afskedigelsen kunne ikke indbringes for Afskedigelsesnævnet, da medlemmet havde mindre end 9 måneders anciennitet. Forbundet vurderede, at det ikke var muligt at løfte bevisbyrden for, at der var tale om organisationsforfølgelse.

Da forbundet havde været involveret i sagen, blev klagen ikke behandlet af Klagerådet.

Mæglingsmanden fandt, at forskellen på afdelingens og forbundets opgørelse af medlemmets lønkrav antageligt skyldtes forskellig fortolkning af overenskomsten. Da forbundet var part i overenskomsten, var forbundets fortolkning af overenskomsten afgørende. Mæglingsmanden fandt, at forbundets behandling af lønsagen havde været meget grundig, og at der således ikke var grundlag for at tilsidesætte forbundets vurdering af, om det af afdelingen fremsatte lønkrav kunne dokumenteres. Da medlemmet ikke opfyldte Hovedaftalens anciennitetskrav, kunne afskedigelsen ikke indbringes for Afskedigelsesnævnet.

Derfor fik medlemmet ikke medhold i klagen.

AFS-003-20

Klage over gruppens og afdelingens sagsbehandling vedrørende sag om opsigelse mv.

Sag behandlet af Mæglingsmanden

Ikke medhold

Medlemmet klagede over afdelingens og gruppens bistand i forbindelse med 4 sager mod samme arbejdsgiver. Sagerne vedrørte forlig om arbejdstidsnorm indgået af gruppen, videreførelse af sag om usaglig afskedigelse, beregning af overarbejde og beregning af sygeløn.

Medlemmet klagede over, at der var indgået forlig om arbejdstidsnorm uden hans accept og samtykke.

Mæglingssmanden lagde til grund, at reduktionen i arbejdstiden efter en mundtlig aftale blev beregnet på en anden måde end efter overenskomsten, men at der på mæglingssmødet blev opnået enighed om, hvordan differencen skulle afregnes med de berørte medarbejdere. Der var ikke grundlag for at antage, at medlemmet ikke herved opnåede, hvad han havde krav på efter overenskomsten. Mæglingssmanden udtalte, at det følger af almindelige kollektive arbejdsretlige principper, at et fagforbund i kraft af den enkelte lønmodtagers medlemskab af organisationen er berettiget til at disponere over krav, der baseres på en kollektiv overenskomst, overfor vedkommende arbejdsgiverpart, herunder at indgå forlig uden de berørte medlemmers samtykke. Mæglingssmanden fandt ikke, at gruppen ved at indgå et forlig havde tilsidesat medlemmets interesser, og medlemmet fik ikke medhold i denne klage.

Medlemmet klagede over, at gruppen ikke ville videreføre en sag om usaglig afskedigelse.

Mæglingssmanden fandt ikke, at der var grundlag for at kritisere gruppens beslutning om ikke at videreføre afskedigelsessagen. Mæglingssmanden lagde i den forbindelse vægt på, at gruppen ad to omgange og inden for de meget stramme frister, der gælder for indbringelse af sag for Afskedigelsesnævnet, indhentede oplysninger om, hvad der talte for og imod at videreføre sagen. Der blev i overensstemmelse med sædvanlig praksis indhentet oplysninger fra tillidsrepræsentanter om de faktiske forhold. Mæglingssmanden fandt, at gruppen havde tilvejebragt et tilstrækkeligt grundlag for at træffe en afgørelse herom, og Mæglingssmanden fandt ikke grundlag for at kritisere, at gruppen på dette grundlag skønnede, at der ikke var udsigt til, at man ville få medhold i en fagretlig sag om, at afskedigelsen af medlemmet var usaglig. Medlemmet fik derfor ikke medhold i dette klagepunkt.

Mæglingssmanden fandt ikke, at der grundlag for at antage, at der fra 3F's side var begået fejl ved behandlingen af medlemmets klagepunkter vedrørende beregning af overarbejde og sygeløn. Medlemmet fik derfor ikke medhold i disse klagepunkter.

AFS-004-20

Klage over afdelingen vedrørende bortvisningssag

Sag behandlet af Mæglingssmanden

Ikke medhold

Der var tale om en personalesag fra en afdeling.

Medlemmet blev bortvist fra stillingen i afdelingen med den begrundelse at havde påført arbejdstimer på flexkontoen for tidspunkter, hvor han ikke havde udført arbejde. Der blev efterfølgende afholdt et møde, hvor afdelingen og medlemmet enedes om at indgå en fratrædelsesaftale. Aftalen indebar, at medlemmet fratrådte ved månedens udgang, at han fik overskydende timer på flexkontoen udbetalt samt en godtgørelse på 50.000 kr.

Herefter klagede medlemmet til Klagerådet.

Medlemmet gjorde gældende, at han var omfattet af tillidsmandsbeskyttelse, og at afdelingen i den forbindelse havde tilsidesat de fagretlige regler, at afdelingen havde brugt data i strid med reglerne om kontrolforanstaltninger, og at afdelingen ikke havde respekteret opsigelsesvarslet i henhold til overenskomsten og funktionærloven. Medlemmet gjorde endvidere gældende, at fratrædelsesaftalen var blevet til ved brug af revolvermetoder fra afdelingens side.

Afdelingen gjorde gældende, at der var indgået en fratrædelsesaftale, at der var tale om en bortvisning og ikke en afskedigelse, at afdelingen alene havde forholdt sig til data, som medlemmet selv havde afleveret, at medlemmet ikke var tillidsrepræsentant, og at han derfor ikke havde en særlig beskyttelse.

Da afdelingen havde modtaget vejledning fra forbundet, blev sagen ikke behandlet af Klagerådet.

Mæglingsmanden konstaterede, at der var indgået en fratrædelsesaftale til fuld og endelig afgørelse af sagen, og at det udtrykkeligt fremgår af aftalen, at der ikke kunne rejses yderligere krav. Mæglingsmanden fandt herefter ikke grundlag for at antage, at aftalen skulle være ugyldig.

Derfor fik medlemmet ikke medhold i klagen.

AFS-005-20

Klage over afdelingens sagsbehandling i forbindelse med bortvisningssag

Sag behandlet i Klagerådet og af Mæglingsmanden

Medhold

Medlemmet klagede over afdelingens sagsbehandling i forbindelse med en bortvisning, hvor afdelingen ikke fremsatte begæring om afholdelse af møde inden for en frist af 1 måned efter meddelelse om opsigelse. Den pågældende frist fremgik af overenskomsten.

Medlemmet blev bortvist, med henvisning til at medlemmet var udeblevet fra en vagt og dermed havde misligholdt sit ansættelsesforhold. Det fremgik af sagens oplysninger, at medarbejderne indbyrdes aftalte, hvem der skulle dække vagterne, og at der i en periode forud bortvisningen havde været uklarhed om muligheden for at selv at dække vagter ved hjælp af tilkaldte vikarer, men at der samtidig var indskærpet retningslinjer for, hvordan bytning af vagter skulle foregå.

Klagerådet lagde til grund, at der på baggrund af ovennævnte havde været anledning til at anfægte grundlaget for bortvisningen. Det måtte i den forbindelse anses som en fejl, at der ikke var fremsat begæring om møde inden for den i overenskomsten fastsatte frist, og Klagerådet lagde til grund, at medlemmet dermed var afskåret fra at rejse krav ved de almindelige domstole. Klagerådet fandt, at bortvisningen var uberettiget og tilkendte herefter medlemmet erstatning for manglende opsigelsesvarsel svarende til 6 måneders løn. Henset til at der sket en indskærpelse af retningslinjer for, hvordan bytning af vagter skulle foregå, fandt Klagerådet ikke grundlag for at tilkende medlemmet nogen godtgørelse.

Der blev beregnet renter af erstatningen fra tidspunkt for Klagerådets modtagelse af klagen.

Medlemmet indbragte spørgsmålet om manglende godtgørelse for usaglig afskedigelse for Mæglingsmanden, som ikke fandt grundlag for at tilsidesætte Klagerådets skøn, hvorefter det ikke kunne antages, at 3F ville have vundet en fagretlig sag mod arbejdsgiveren om, at afskedigelsen var usaglig. Mæglingsmanden bemærkede samtidig, at medlemmet selv ville have kunnet anlægge sag ved de almindelige domstole om godtgørelse for usaglig afskedigelse.

AFS-006-20

Klage over afdelingens sagsbehandling i forbindelse med bortvisnings sag

Sag behandlet af Mæglingsmanden, idet Juridisk Sekretariat havde været involveret i sagen
Medhold

Medlemmet klagede over afdelingens bortvisning af ham fra en stilling i afdelingen.

Afdelingen begrundede bortvisningen med, at medlemmet havde anmodet om at få udbetalt et honorar, som rettelig tilkom afdelingen.

Medlemmet nægtede, at dette skulle have været tilfældet, idet han havde lavet et udbetalingsbilag, som skulle forelægges for afdelingens formand. Bilaget kunne i givet fald benyttes som et bogføringsbilag, hvis resultatet blev, at honoraret helt eller delvist skulle udbetales til medlemmet. Der skulle endvidere lægges et notat i sagen om, at medlemmet havde bedt om, at det blev undersøgt, hvem der skulle have pengene.

Mæglingsmanden lagde medlemmets forklaring til grund, idet denne ikke var bestridt, og der forelå efter Mæglingsmandens vurdering ikke nogen misligholdelse af ansættelsesforholdet, endstige en misligholdelse, der var så grov, at den kunne berettiget til bortvisning. Mæglingsmanden fandt, at bortvisningen var uberettiget og grundløs, ligesom afskedigelsen, der skete ved bortvisningen, var urimelig.

Medlemmet blev herefter tilkendt erstatning for manglende opsigelsesvarsel svarende til 6 måneders løn, fratrædelsesgodtgørelse efter funktionærlovens § 2a svarende til 3 måneders løn samt fratrædelsesgodtgørelse efter funktionærlovens § 2b svarende til 6 måneders løn.

Sagen er også omtalt i Mæglingsmandens forord.

AFS-007-20

Klage over afdelingens sagsbehandling i forbindelse med afskedigelsessag

Sag behandlet i Klagerådet og af Mæglingsmanden

Ikke medhold

Medlemmet klagede over afdelingens afskedigelse af ham fra en stilling i afdelingen.

Medlemmet gjorde gældende, at afskedigelsen, der var begrundet med samarbejds vanskeligheder, var usaglig.

Klagerådet lagde til grund, at en advarsel med henvisning til sagsbehandlingen i en konkret sag var berettiget, og at hændelsesforløbet - både før og efter advarslen blev givet - vidnede om en ikke ubetydelig grad af samarbejds vanskeligheder mellem medlemmet og afdelingens ledelse, som i væsentlig grad måtte tilskrives medlemmets adfærd. Klagerådet fandt, at

afskedigelsen med henvisning til samarbejdsvanskeligheder var tilstrækkelig berettiget til, at medlemmet ikke havde krav på godtgørelse for usaglig afskedigelse efter funktionærlovens § 2b.

Medlemmet indbragte sagen for Mæglingsmanden.

Mæglingsmanden fandt, at der forud for medarbejdersamtalen måtte have været betydelige samarbejdsvanskeligheder, som i hvert fald delvis måtte tilskrives medlemmets adfærd.

Mæglingsmanden fandt ikke grundlag for at kritisere afdelingens ledelses vurdering om, at et fortsat samarbejde med medlemmet ikke var holdbart, idet medlemmets adfærd efter medarbejdersamtalen ikke havde ændret sig i den retning, som samtalen lagde op til. Medlemmet fik derfor ikke medhold.

AFS-008-20

Klage over afdelingens sagsbehandling i forbindelse med afskedigelsessag

Sag behandlet i Klagerådet og af Mæglingsmanden

Medhold

Medlemmet blev opsagt som fra sin stilling i afdelingen med henvisning til omstrukturering i afdelingen.

Medlemmet klagede over afdelingen, idet det blev gjort gældende, at opsigelsen var usaglig.

Klagerådet lagde til grund, at opsigelsen var begrundet i omstrukturering i afdelingen, men at det ikke af opsigelsen fremgik, hvori omstrukturering bestod, og med hvilken begrundelse medlemmet ikke skulle kunne indgå i denne omstrukturering. Klagerådet fandt ikke, at omstændighederne - manglede udvikling i opgavevaretagelse og utilfredshed med opgaveløsningen - i en efterfølgende uddybning af begrundelsen for opsigelsen var så velbegrundede, at opsigelsen kunne anses for rimeligt begrundet i medlemmets eller afdelingens forhold. Klagerådet lagde ved vurdering af opsigelsen vægt på, at medlemmet ikke havde fået påtaler eller advarsler forud for opsigelsen, og at medlemmet henset til sin anciennitet (12 år) i givet fald i første omgang burde have haft en påtale og/eller advarsel.

Klagerådet fandt derfor ikke, at opsigelsen af medlemmet med henvisning til omstrukturering var rimeligt begrundet i medlemmets eller i afdelingens forhold. Klagerådet fandt på baggrund af medlemmets mangeårige ansættelse, alder og omstændigheder ved opsigelsen, at medlemmet var berettiget til godtgørelse efter funktionærlovens § 2b svarende til 4 måneders løn.

Afdelingen indbragte sagen for Mæglingsmanden.

Mæglingsmanden fandt ikke grundlag for at ændre Klagerådets henstilling og det skøn, der lå til grund ved Klagerådets udmåling af godtgørelse efter funktionærlovens § 2b.

Efter Mæglingsmandens henstilling indgik parterne et forlig i sagen.

AFS-009-20

Klage over afdelingens sagsbehandling i forbindelse med afskedigelsessag

Sag behandlet i Klagerådet

Medhold

Medlemmet blev i december 2018 bortvist fra sin stilling i afdelingen med henvisning til to sager/afgørelser om to forskellige medlemmers dagpengeret, hvor medlemmet efter afdelingens opfattelse udøvede en uansvarlig omgang med dagpengereglerne.

Klagerådet lagde til grund, at medlemmet havde været ansat i 9 år uden påtaler eller anmærkninger. Klagerådet vurderede, at medlemmets leder i forhold til den første sag/afgørelse i november 2017 havde været aktiv og været med til at træffe en ny afgørelse i den sag, som medlemmet havde behandlet. Der var således ikke grundlag for at antage, at medlemmet i dette hændelsesforløb havde gjort sig skyldig i nogen misligholdelse, endsige grov misligholdelse, og der forelå ikke noget grundlag for bortvisning.

Klagerådet vurderede i forhold til den anden sag, som medlemmet i august 2018 havde truffet afgørelse i, at det med et notat på baggrund af et møde umiddelbart efter medlemmets afgørelse blev præciseret, at medlemmet ikke skulle ændre medlemsdata, men derimod henvende sig til sin daglige leder om spørgsmålet. Klagerådet fandt på den baggrund, at det måtte antages at være gjort op med den sag, hvor det efter Klagerådets opfattelse ville have berettiget med en advarsel med henvisning til ændring af medlemsdata.

Klagerådet fandt, at hverken den første sag eller den anden sag, som der blev henvist til i bortvisningsbrevet, isoleret eller kumuleret, kunne danne grundlag for en bortvisning. Hertil kom, at en bortvisningsreaktion, såfremt der havde foreligget bortvisningsbegrundende omstændigheder, efter Klagerådets vurdering ville være fortabt under de i sagen foreliggende omstændigheder.

Medlemmet var herefter berettiget til erstatning for manglende opsigelsesvarsel svarende til 6 måneder og godtgørelse efter funktionærlovens § 2, stk. 2 og 3 svarende til 3 måneders løn.

AFS-010-20

Klage over afdelingens sagsbehandling i forbindelse med afskedigelsessag

Sag behandlet i Klagerådet

Ikke medhold

Medlemmet klagede over, at afdelingen ikke ville hjælpe medlemmet med en afskedigelse, herunder beregning af overarbejdstimer, som lå forud for medlemmets indmelding i afdelingen. Medlemmet gjorde gældende, at han var lovet bistand af afdelingen til sagerne, hvilket blev bestridt af afdelingen.

Klagerådet lagde til grund, at medlemmet ikke havde løftet bevisbyrden for, at han var blevet lovet bistand fra afdelingen vedrørende en ansættelsestvist, som lå forud for indmeldelsen. Det havde efter Klagerådets opfattelse formodningen imod sig, at medlemmet var lovet hjælp til sager, der lå forud for tidspunktet for indmeldelsen, idet det ville fjerne incitamentet til at melde sig ind i en fagforening og hele grundlaget for fagforeningen, hvis det var tilstrækkeligt at melde sig ind, når der opstod problemer.

Klagerådet fandt således ikke, at det kunne antages, at afdelingen havde begået fejl, som havde givet medlemmet et økonomisk tab.

AFS-011-20

Klage over afdelingens sagsbehandling i forbindelse med afskedigelsessag

Sag behandlet i Klagerådet og af Mæglingssmanden

Ikke medhold

Medlemmet klagede over, at afdelingens bistand i forbindelse med en afskedigelsessag.

Medlemmet blev opsagt efter mere end 16 års ansættelse med henvisning til samarbejdsvanskeligheder. Opsigelsesbegrundelsen blev med afdelingens mellemkomst ændret til omstrukturering i virksomheden, og medlemmet skrev under på en fratrædelsesaftale. Medlemmet undrede sig dog over, at afdelingen ikke forlangte, at arbejdsgiver påviste samarbejdsvanskeligheder, herunder spurgte nærmere om, hvem der havde klaget over medlemmet.

Klagerådet lagde til grund, at medlemmet havde skrevet under på en fratrædelsesaftale, hvor opsigelsen var begrundet i omstrukturering, og at medlemmet hermed havde accepteret fratrædelsen med denne begrundelse og i øvrigt de vilkår, som fremgik af fratrædelsesaftalen. Klagerådet fandt ikke, at afdelingen i den forbindelse havde begået nogen fejl og påført medlemmet et økonomisk tab. Klagerådet bemærkede samtidig, at medlemmet med sin underskrift var den nærmeste til at bære risikoen for fratrædelsesaftalens indhold, når medlemmet efterfølgende anfægtede grundlaget for aftalen. Medlemmet fik ikke medhold i sin klage.

Medlemmet indbragte sagen for Mæglingssmanden.

Mæglingssmanden fandt ikke grundlag for at antage, at medlemmet ikke med sin underskrift skulle være forpligtet af fratrædelsesaftalen.

Mæglingssmanden fandt heller ikke grundlag for at antage, at afdelingen ved at anbefale medlemmet at underskrive fratrædelsesaftalen havde rådgivet forkert. Mæglingssmanden gik ud fra, at de vilkår, som var indeholdt i fratrædelsesaftalen, var i overensstemmelse med den overenskomst, som regulerede medlemmets ansættelse i virksomheden. Mæglingssmanden antog endvidere, at medlemmet ikke ville have opnået en bedre retsstilling, hvis han ikke havde underskrevet fratrædelsesaftalen, idet arbejdsgiver så ville have afskediget medlemmet på vilkår, som ikke var bedre end dem, som fremgik af fratrædelsesaftalen.

Mæglingssmanden lagde til grund, at virksomheden havde skønnet, at det var nødvendigt at afskedige fremfor at løse samarbejdsvanskelighederne. Medlemmet havde ikke bestridt, at der var samarbejdsvanskeligheder, og det ville efter Mæglingssmandens vurdering normalt være meget vanskeligt for en fagforening at bevise, at en afskedigelse begrundet i samarbejdsvanskeligheder, var usaglig, hvis der rent faktisk havde været samarbejdsvanskeligheder på arbejdspladsen. Mæglingssmanden fandt derfor ikke grundlag for at kritisere afdelingen for ikke at rejse en sag om usaglig afskedigelse, og medlemmet fik derfor ikke medhold i sin klage.

AFS-012-20

Klage over afdelingens manglende vilje til at føre en sag efter forskelsbehandlingsloven m.v.

Sag behandlet af Klagerådet

Ikke medhold

Medlemmet klagede over, at afdelingen ikke ville hjælpe med at skaffe en erklæring på, at medlemmet ville været blevet afskediget på grund af sygdom, hvis ikke der var blevet indgået en frivillig fratrædelsesaftale, og at afdelingen ikke ville føre en sag efter forskelsbehandlingsloven med krav om 12 måneders løn.

Medlemmet havde, bistået af tillidsrepræsentanten, indgået en aftale om frivillig fratræden, der betød, at medlemmet blev fritstillet i 6 måneder og modtog en godtgørelse svarende til 3 måneders løn.

Klagerådet fastslog indledningsvist, at det fremgik af den indgåede fratrædelsesaftale, at medlemmet havde fraskrevet sig muligheden for at rejse krav efter forskelsbehandlingsloven. Uanset afdelingens handling eller mangel på samme ville medlemmet og dermed afdelingen på medlemmets vegne være afskåret fra at rejse krav beroende på forskelsbehandlingsloven. Dette under forudsætning af, at den indgåede aftale var gyldig.

Medlemmet fandt, at det var en forudsætning for aftalen, at virksomheden tilkendegav, at medlemmet ville være blevet afskediget på grund af sygdom, hvis medlemmet ikke havde indgået den pågældende fratrædelsesaftale. Denne bekræftelse skulle medlemmet bruge til en privat forsikringssag.

Klagerådet måtte konstatere, at medlemmets forudsætning ikke fremgik af aftalen, og at Klagerådet ikke havde mulighed for at føre vidner. Klagerådet konstaterede herudover, at medlemmets forsikringssag endnu ikke var afgjort, hvorfor et tab i den henseende endnu ikke kunne konstateres. Klagerådet bemærkede dog, at der skal vægtige grunde til at få en indgået aftale erklæret ugyldig. Klagerådet konstaterede, at medlemmet havde opnået nogle fordele ved fratrædelsesaftalen og vurderede derfor, at der ikke ville være sådanne vægtige ugyldighedsgrunde til stede, som ville kunne bevises på et skriftligt grundlag. Klagerådet kunne derfor ikke give medlemmet medhold i klagen.

AFS-013-20

Klage over afdelingens manglende vilje til at føre en sag om usaglig opsigelse.

Sag behandlet i Klagerådet og af Mæglingssmanden

Ikke medhold

Medlemmet rettede henvendelse til afdelingen, i anledning af at natholdet på medlemmets arbejdsplads skulle nedlægges. Medlemmet blev i december varslet over til dagholdet med virkning fra 1. januar, hvorved medlemmets hverv som arbejdsmiljørepræsentant ophørte. 4 -5 måneder senere blev medlemmet afskediget fra stillingen på dagholdet. Medlemmet klagede over, at afdelingen ikke i april ville føre en afskedigelsessag om, at fratagelse af hvervet som AMR-repræsentant i december havde været usaglig, idet aftenholdet alligevel ikke blev nedlagt.

Medlemmet og afdelingen havde primo januar været enige om, at der ikke var grundlag for at føre en sag. Da aftenholdet fortsatte i januar, henvendte medlemmet sig på ny til afdelingen, hvor det skulle være gjort medlemmet klart, at hvis der skulle rejses en sag, skulle det være nu, men at medlemmet ikke ønskede en sådan sag rejst. En anden medarbejder i afdelingen, som medlemmet holdt møde med i april måned, oplyste, at medlemmet overfor ham bekræftede, at medlemmet ikke havde ønsket, at sagen blev rejst i januar måned.

Klagerådet og Mæglingsmanden lagde vægt på, at medlemmet flere gange under forløbet havde givet udtryk for, at han ikke ønskede, at der skulle føres en sag om hans ophør som AMR. På den baggrund fandtes det ikke godtgjort, at afdelingen havde svigtet ved ikke at have rejst en sag.

AFS-014-20

Klage over at afdelingen efter rådgivning fra Transportgruppen ikke ville føre en sag om uberettiget bortvisning

Sag behandlet af Mæglingsmanden

Ikke medhold

Medlemmet, der arbejdede som chauffør, blev bortvist, med henvisning til at medlemmet kl. 5.00 og kl. 5.10 havde en alkoholpromille på henholdsvis 0,30 og 0,31 promille.

I følge virksomhedens rusmiddelpolitik ville en positiv gentaget måling på over 0,20 promille medføre en overtrædelse af virksomhedens rusmiddelpolitik og øjeblikkelig bortvisning. Hvis medarbejderen inden 2 timer efter sidste måling fik foretaget en måling via blodprøve ved læge/skadestue, og denne viste 0,00 promille, ville bortvisningen blive trukket tilbage.

Medlemmet kontaktede umiddelbart efter sidste prøvetagning lægevagten, som henviste til politiet. Herefter kørte medlemmet efter samråd med tillidsrepræsentanten til Kolding Sygehus, skadestuen. Kl. 7.38 fik medlemmet taget blodprøven. Denne viste en promille på 0,14. Medlemmet mente, at afdelingen skulle have ført sagen, da det var umuligt for medlemmet at få taget blodprøven inden for 2 timer, og da 0,14 promille var lig med 0,00 promille ifølge medlemmet.

Afdelingen anmodede virksomheden om et møde, men havde forinden rådført sig med Transportgruppen. Afdelingen afviste at videreføre sagen ud fra, at virksomhedens ruspolitik var overskredet og med henvisning til Afskedigelsesnævnets kendelse af 4. januar 2016.

Mæglingsmanden gav ikke medlemmet medhold i klagen, idet han lagde til grund, at en blodprøve udtaget inden 2 timer efter kl. 5.10 ville have vist en højere promille end den på 0,14, som blev taget kl. 7.48. En blodprøve udtaget inden for to timer fra de to alkoholtests kl. 5.00 og 5.10 ville således ikke have opfyldt betingelsen for, at bortvisningen skulle trækkes tilbage efter proceduren for virksomhedens rusmiddelpolitik.

ANS-001-20

Klage over afdelingen vedrørende manglende pension

Sag behandlet af Klagerådet

Ikke medhold

Medlemmet havde ikke fået indbetalt pension fra arbejdsgiveren, selvom medlemmet mente, at medlemmet var berettiget hertil. Det afstedkom efter medlemmets opfattelse, at hun gik glip af erstatning for erhvervsevnetab i forbindelse med et efterfølgende sygeforløb.

Afdelingen oplyste, at arbejdsgiveren ikke var omfattet af en overenskomst, da medlemmet blev ansat, og at der først senere blev indgået en overenskomst med ret til pension. Pension var heller ikke sikret i kraft af ansættelsesaftalen.

Medlemmet undlod, trods udtrykkeligt opfordret af Klagerådets Sekretariat, at fremlægge relevant dokumentation til brug for vurdering af sagen, hvorfor klagesagen blev behandlet på det foreliggende grundlag.

Klagerådet lagde til grund, at medlemmet først sent i ansættelsesforholdet henvendte sig til afdelingen, at henvendelsen skyldtes helt andre forhold, og at det derfor ikke kunne bebrejdes afdelingen, at medlemmet første sent i ansættelsesforholdet blev omfattet af pension.

Klagerådet fandt ikke grundlag for at kritisere afdelingens sagsbehandling, og allerede af den årsag foretog Klagerådet ikke en vurdering af, om medlemmet overhovedet havde lidt et økonomisk tab.

Derfor fik medlemmet ikke medhold i klagen.

ANS-002-20

Klage over gruppens og afdelingens sagsbehandling vedrørende sag om indgåelse af forlig om arbejdstidsnorm

Sag behandlet af Mæglingsmanden

Ikke medhold

Medlemmet klagede over, at der var indgået forlig om arbejdstidsnorm uden hans accept og samtykke.

Mæglingsmanden lagde til grund, at reduktionen i arbejdstiden efter en mundtlig aftale blev beregnet på en anden måde end efter overenskomsten, men at der på mæglingsmødet blev opnået enighed om, hvordan differencen skulle afregnes med de berørte medarbejdere. Der var ikke grundlag for at antage, at medlemmet ikke herved opnåede, hvad han havde krav på efter overenskomsten. Mæglingsmanden udtalte, at det følger af almindelige kollektive arbejdsretlige principper, at et fagforbund i kraft af den enkelte lønmodtagers medlemskab af organisationen er berettiget til at disponere over krav, der baseres på en kollektiv overenskomst,

overfor vedkommende arbejdsgiverpart, herunder at indgå forlig, uden de berørte medlemmers samtykke.

Mæglingssmanden fandt ikke, at gruppen ved at indgå et forlig havde tilsidesat medlemmets interesser, og medlemmet fik ikke medhold i sin klage.

ANS-003-20

Klage over afdelingen vedrørende manglende pension mv.

Sag behandlet af Klagerådet

Ikke medhold

Medlemmet havde i en længere årrække været ansat på et hotel, hvor der over en 5-årig periode var oparbejdet et krav på pension og tillæg for overarbejde.

Medlemmet oplyste, at medlemmet april 2018, efter at have været i kontakt med afdelingen, fremsatte krav om den manglende betaling overfor arbejdsgiveren, som herefter udbetalte noget af kravet. I august 2018 rettede medlemmet igen henvendelse til afdelingen, hvorefter medlemmet flere gange måtte rykke for sagen. I februar 2019 havde arbejdsgiveren fortsat ikke betalt, og da medlemmet fandt afdelingens sagsbehandling langsommelig, indgav medlemmet en klage til Klagerådet.

Afdelingen bekræftede, at medlemmet rettede henvendelse til afdelingen i april 2018, hvor medlemmet havde fået udleveret en overenskomst, og hvor afdelingen har oplyst, hvordan aflønningen burde være. I august 2018, hvor medlemmet igen rettede henvendelse til afdelingen, drejede det sig om manglende udbetaling af løn på grund af økonomisk lavvande hos arbejdsgiveren. Afdelingen kontaktede straks arbejdsgiveren, som lovede, at lønnen ville blive udbetalt ved udgangen af måneden. Først i november 2018 blev afdelingen orienteret om, at der stadig manglende at blive betalt pension. Afdelingen skrev straks til arbejdsgiveren, og da arbejdsgiveren ikke betalte, rykkede afdelingen i januar 2019.

Klagerådets Sekretariat bad medlemmet om at fremsende et udskrift over indbetalingerne til pensionsordningen. Det fremgik heraf, at arbejdsgiveren havde indbetalt den manglende pension i februar 2019.

Klagerådet fandt, at den manglende pension var blevet betalt, og medlemmet derfor ikke havde et økonomisk krav i den forbindelse.

Klagerådet bemærkede, at medlemmet havde henvendt sig om et krav, der var oparbejdet over en 5-årig periode, og at afdelingens sagsbehandling - ud fra sagens oplysninger - ikke kunne anses for at have været urimelig langstrakt. Medlemmet havde i øvrigt ikke dokumenteret, at medlemmet havde lidt økonomisk tab, som afdelingen burde bære ansvaret for.

Derfor fik medlemmet ikke medhold i klagen.

ARB-001-20

Klage over afdelingen vedrørende arbejdsskadesag

Sag behandlet af Klagerådet og Mæglingsmanden

Ikke medhold

Medlemmet havde pådraget sig nældefeber, hvilket blev anmeldt som en erhvervssygdom. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES) afviste at anerkende sygdommen som en arbejdsskade. Medlemmet mente, at medlemmet ikke havde fået hjælp af afdelingen til at skrive til AES, og at det var årsag til afvisningen.

Afdelingen oplyste, at afdelingen flere gange havde rykket medlemmet for oplysninger, at afdelingen havde fuldmagt i arbejdsskadesagen, og at medlemmet alligevel havde valgt selv at indsende oplysninger til AES, hvorefter arbejdsskaden blev afvist. Medlemmet påklagede afgørelsen. Afdelingen drøftede herefter med medlemmet, om klagen over afgørelsen skulle trækkes tilbage, og om sagen i stedet skulle forsøges genoptaget, hvilket medlemmet imidlertid aldrig svarede på.

I forbindelse med klagesagens behandling tilbød afdelingen at henvise medlemmet til udredning ved Arbejdsmedicinsk Klinik. Klagesagen blev sat i bero. Arbejdsmedicinsk Klinik, som tidligere havde set medlemmet, fandt ikke, at der var grundlag for en ny udredning. Klagesagen blev herefter genoptaget.

Klagerådet fandt på baggrund af de lægelige akter, at det ikke var sandsynligt, at der var årsagssammenhæng mellem medlemmets arbejde og medlemmets nældefeber, hvorfor der ikke var udsigt til, at medlemmet ville kunne få arbejdsskaden anerkendt.

Klagerådet fremhævede, at medlemmerne skal have hjælp til deres arbejdsskadesager, men at afdelingerne ikke skal fortsætte sagerne i det uendelige, hvis der ikke er nogen rimelig sandsynlighed for at det kan føre til et gunstigt resultat.

Derfor fik medlemmet ikke medhold i klagen.

Medlemmet indbragte Klagerådets afgørelse for Mæglingsmanden, som var enig i Klagerådets afgørelse.

ARB-002-20

Klage over afdelingen vedrørende arbejdsskadesag mv.

Behandlet af Klagerådet og Mæglingsmanden

Ikke medhold

Medlemmet klagede over manglende hjælp til anmeldelse af en arbejdsulykke i 2011, manglende hjælp til inddrivelse af tilgodehavende løn fra arbejdsgiveren for perioden 2009-2011 og manglende hjælp til anmeldelse af en fritidsulykke i 1989. Under klagesagens behandling i

Klagerådets Sekretariat udvidede medlemmet klagen til også at omfatte en uberettiget bortvisning fra 2011.

Medlemmet oplyste, at hans arbejdsgiver ikke havde anmeldt arbejdsulykken, og at en medarbejder i afdelingen angiveligt havde afvist at hjælpe ham, hvorfor arbejdsulykken ikke blev anmeldt. Medlemmet havde ikke fået lønsedler under ansættelsen, og han var derfor kun i besiddelse af bankudskrifter. Også her havde en medarbejder i afdelingen angiveligt afvist at hjælpe ham. For så vidt angår fritidsulykken skulle en medarbejder i afdelingen have været bekendt med ulykken, hvorfor afdelingen burde have anmeldt den til fritidsulykkesforsikringen. Det skete ikke. Der var ikke noget grundlag for at arbejdsgiveren bortviste ham, hvorfor afdelingen burde have rejst en sag mod arbejdsgiveren. Det skete heller ikke.

Afdelingen oplyste, at afdelingen først blev bekendt med arbejdsulykken i 2013, og at afdelingen konstaterede, at fristen for anmeldelse var overskredet. Arbejdsgiveren oplyste i den forbindelse, at arbejdsgiveren ikke havde kendskab til ulykken. Afdelingen havde flere gange bedt medlemmet om dokumentation for et eventuelt krav, hvilket afdelingen ikke fik. I forbindelse med bortvisningen havde medlemmet været i kontakt med afdelingen, men da arbejdsgiveren flere gange havde forsøgt at komme i kontakt med medlemmet inden bortvisningen, afviste afdelingen at rejse en sag mod arbejdsgiveren. Afdelingen fik først kendskab til fritidsulykken i 2013, hvor forsikringselskabet havde afvist sagen som forældet.

Klagerådet fandt, at arbejdsulykken kunne have været anmeldt i 2013, men at det ud fra sagens oplysninger ikke var sandsynligt, at arbejdsulykken var blevet anerkendt som en arbejds-skade. Klagerådet understregede, at afdelingen burde have anmeldt arbejdsulykken og dermed overladt til arbejdsskademyndighederne at træffe afgørelse herom.

Klagerådet fandt, at medlemmet ikke havde sandsynliggjort, at medlemmet havde løn til gode hos arbejdsgiveren. Ud fra sagens oplysninger fandt Klagerådet det usandsynligt, at medlemmet ikke havde fået lønsedler fra arbejdsgiveren, som var en kommune. Klagerådet understregede, at det ikke kunne forventes, at afdelingen uden den mindste dokumentation skulle rejse en sag mod arbejdsgiveren.

Klagerådet fandt, at medlemmets manglende reaktion overfor arbejdsgiveren ifølge praksis kan danne grundlag for en bortvisning, og det kunne derfor ikke bebrejdes afdelingen, at der ikke blev rejst en sag mod arbejdsgiveren.

Klagerådet fandt, at det ikke påhviler afdelingen af egen drift at anmelde en fritidsulykken. Det er god sagsbehandling at henlede medlemmernes opmærksomhed på en eventuel fritidsulykkesforsikring. Medlemmet havde ikke fremlagt dokumentation for, at medlemmet på tidspunktet for ulykken var omfattet af en fritidsulykkesforsikring, at RBF, hvor medlemmet var medlem på daværende tidspunkt, havde kendskab til ulykken, og at medlemmet kunne have haft en berettiget forventning om, at RBF ville påtage sig at anmelde ulykken til forsikringselskabet.

Derfor fik medlemmet ikke medhold i klagen.

Medlemmet indbragte Klagerådets afgørelse for Mæglingsmanden, som var enig i Klagerådets afgørelse. Mæglingsmanden bemærkede endvidere, at medlemmets eventuelle krav mod afdelingen under alle omstændigheder ville have været forældet, da medlemmet indgav klagen.

ARB-003-20

Klage over afdelingen vedrørende arbejdsskadesag

Sag behandlet af Klagerådet og Mæglingsmanden

Ikke medhold

Medlemmet havde været udsat for en arbejdsskade, som resulterede i, at medlemmet skulle opereres i skulderen. Der blev afholdt en fastholdelsessamtale hos arbejdsgiveren, hvor afdelingen og en medarbejder fra kommunen deltog.

Medlemmet fik efter mødet opfattelsen af, at afdelingen opfordrede arbejdsgiveren til at afskedige ham, hvorved arbejdsgiveren ville slippe for at skulle betale sygeløn. Det medførte, efter medlemmets opfattelse, at han overgik til sygedagpenge i stedet for sygeløn, og at han ikke længere kunne få kommunens hjælp til at blive fastholdt i arbejdet hos arbejdsgiveren.

Afdelingen oplyste, at arbejdsgiveren efter mødet havde spurgt ind til reglerne om betaling af løn under sygdom, hvilket afdelingen havde svaret på, men at afdelingen ikke havde opfordret arbejdsgiveren til at afskedige medlemmet.

Klagerådet lagde til grund, da andet ikke var oplyst, at afskedigelsen og aflønningen i sygeperioden var sket i overensstemmelse med overenskomsten.

Klagerådet konstaterede, at det ikke var nær tidsmæssig sammenhæng mellem mødet og afskedigelsen.

Klagerådet anså det ikke for sandsynligt, at afdelingen skulle have opfordret arbejdsgiveren til at afskedige medlemmet, da fastholdelsessamtalen var blevet til på afdelingens foranledning, hvilket modsat kunne tyde på, at afdelingen faktisk ønskede at fastholde medlemmet i arbejdet.

Klagerådet konkluderede herefter, at det ikke var tilstrækkeligt sandsynliggjort, at afdelingen havde handlet på en måde, som førte til afskedigelsen af medlemmet.

Derfor fik medlemmet ikke medhold i klagen.

Medlemmet indbragte Klagerådets afgørelse for Mæglingsmanden, som var enig i Klagerådets afgørelse.

LØN-001-20

Klage over afdelingen vedrørende efterbetalingssag

Sag behandlet af Mæglingssmanden

Ikke medhold

Medlemmet havde rettet henvendelse til afdelingen, da medlemmet manglede at få løn for 14 dages arbejde i juli 2017. Der var usikkerhed om, hvem arbejdsgiveren var, hvorfor medlemmet blev bedt om at komme med ansættelsesaftalen og nærmere dokumentation for tilgodehavende løn. Medlemmet henvendte sig først igen til afdelingen i juni 2018, hvor afdelingen stadig ikke havde fået ansættelsesaftalen og dokumentation for, hvornår medlemmet havde arbejdet. I august 2018 fik afdelingen ansættelsesaftalen. I december 2018 bad afdelingen på ny medlemmet om dokumentation for, hvornår han havde arbejdet.

Herefter klagede medlemmet til Klagerådet.

I august 2019, under klagesagens behandling i Klagerådets Sekretariat, fremkom medlemmet med nogle vagtplaner. Afdelingen tilbød derfor at rejse sagen overfor arbejdsgiveren, og klagesagen blev sat i bero. Der blev – gennem forbundet – udtaget stævning mod arbejdsgiveren, hvorefter arbejdsgiveren gik konkurs. Da konkursboet ikke ville indtræde i sagen, blev der afsagt dom. Kravet blev anmeldt til Lønmodtagernes Garantifond, som imidlertid afviste at dække det, da kravet ikke var forfulgt uden ugrundet ophold overfor arbejdsgiveren.

Da forbundet havde været involveret i sagen, i forbindelse med at der blev udtaget stævning mod arbejdsgiveren, blev klagen ikke behandlet af Klagerådet.

Mæglingssmanden fandt, at afdelingen havde påtaget sig at bistå medlemmet med sagen, men at der i starten var usikkerhed om, hvor medlemmet havde arbejdet. Først i august 2018 fik afdelingen ansættelsesaftalen, og i august 2019 – under klagesagens behandling – fik afdelingen vagtplanerne.

Mæglingssmanden fandt ikke at kunne bebrejde afdelingen, at der først blev iværksat inddrivelse, da dokumentationen var tilvejebragt, og derfor kunne det ikke bebrejdes afdelingen, at Lønmodtagernes Garantifond ikke kunne dække kravet.

Derfor fik medlemmet ikke medhold i klagen.

LØN-002-20

Klage over flere afdelinger vedrørende efterbetalingssag mv.

Sag behandlet af Mæglingssmanden

Delvist medhold

Medlemmet havde været ansat hos en arbejdsgiver til udførelse af rengøringsopgaver hos en anden arbejdsgiver. I den forbindelse mente medlemmet, at medlemmet skulle aflønnes efter overenskomsten på den arbejdsplads, hvor rengøringen rent faktisk blev udført.

Afdelingen oplyste, at medlemmet ikke var udlejet til arbejdsgiveren, hvor rengøringen blev udført. Der blev afholdt en lokal forhandling, hvor der deltog repræsentanter fra forbundet. Det var forbundets vurdering, at medlemmet ikke kunne kræve at blive aflønnet efter overenskomsten på den arbejdsplads, hvor arbejdet var blevet udført. Der var derfor ikke grundlag for en efterbetalingssag.

Forbundet bekræftede afdelingens udlægning.

Medlemmet blev genansat efter at have været afskediget i en periode. Denne gang var det til rengøring af tog. Efter nogen tid begyndte medlemmet at få gener fra albuen. Medlemmet mente, at det skyldtes arbejdet, hvorfor han blandt andet kontaktede afdelingen, hvor han på daværende tidspunkt var medlem. Det er medlemmets opfattelse, at han ikke fik den nødvendige hjælp i de to afdelinger, der havde været involveret i hans arbejdsskadesag.

Afdelingen oplyste, at afdelingens arbejdsskadesagsbehandler tilbød at henvise medlemmet til Arbejdsmedicinsk Klinik, som ville anmelde erhvervssygdommen, hvis det blev vurderet, at der var årsagssammenhæng mellem sygdommen og arbejdet. Medlemmet skulle herefter vende tilbage, hvis han ønskede yderligere hjælp. Arbejdsmedicinsk Klinik tilbød et arbejdspladsbesøg, hvilket medlemmet imidlertid ikke ønskede, da han var bange for at miste arbejdet. Herefter foretog afdelingen ikke yderligere. Medlemmet blev efterfølgende overflyttet til en anden afdeling.

Den anden afdeling oplyste, at medlemmets arbejdsgiver afviste at indkøbe særligt rengøringsmateriel. Medlemmet havde det samme materiale til rådighed, som de øvrige medarbejdere. Afdelingen tilbød at afholde et møde med arbejdsgiveren. Mødet blev imidlertid ikke afholdt, da medlemmet i stedet valgte at indgive en klage til Klagerådet.

Da forbundet havde været involveret i sagen vedrørende aflønningen, blev klagen ikke behandlet af Klagerådet.

Mæglingsmanden fandt, at der ikke var grundlag for at tilsidesætte det skøn, som afdelingen og forbundet havde foretaget, i forhold til hvilken overenskomst der skulle finde anvendelse.

Mæglingsmanden fandt ikke, at der var grundlag for at kritisere det arbejde, som den første afdeling havde foretaget i forbindelse med arbejdsskadesagen. For så vidt angår den anden afdeling, fandt Mæglingsmanden, at afdelingen burde stå ved tilbuddet om at afholde et møde med arbejdsgiveren om det rengøringsmateriel, som medlemmet havde til rådighed. Mæglingsmanden fremhævede, at det forhold, at medlemmet vælger at klage til Klagerådet, ikke sagligt kan føre til, at tilbuddet om afholdelse af et møde trækkes tilbage.

Derfor fik medlemmet delvist medhold i klagen.

LØN-003-20

Klage over forbundet vedrørende efterbetalings sag

Sag behandlet af Mæglingensmanden

Medhold

Tillidsrepræsentanten på medlemmets arbejdsplads havde indgået en aftale med arbejdsgiveren om betaling af kompensation for manglende fridage. Aftalen indebar en stillingtagen til, hvordan de enkelte medarbejdere skulle kompenseres.

Medlemmet oplyste, at medlemmet ikke var blevet kompenseret fuldt ud gennem aftalen, at aftalen var blevet indgået uden hendes samtykke, at tillidsrepræsentanten forinden havde spurgt afdelingen til råds om sagen, og at afdelingen derfor måtte bære ansvaret for medlemmets økonomiske tab ved ikke at være kompenseret fuldt ud.

Afdelingen oplyste, at afdelingen først i april 2018, efter aftalen var blevet indgået mellem tillidsrepræsentantens og arbejdsgiveren, blev bekendt med den.

Forbundet oplyste, at der i november 2018 blev afholdt et forhandlingsmøde, hvor forbundet deltog. På mødet påpegede forbundet overfor arbejdsgiveren, at der var fejl ved opgørelsen af medlemmets timer. Arbejdsgiveren henholdt sig imidlertid til aftalen med tillidsrepræsentanten. Forbundet valgte efterfølgende ikke at videreføre sagen.

Da forbundet havde været involveret i sagen, blev klagen ikke behandlet af Klagerådet.

Mæglingensmanden fandt, at der ved opgørelsen af kompensationen for hver enkelt medarbejder var begået en regnefejl. Der var ikke taget højde for, at der havde været mangelfuld afvikling af fridage i alle uger, i modsætning til de øvrige medarbejdere hvor det kun havde været mangelfuld afvikling af fridage i hver anden uge. Derved fik medlemmet kun dækning for halvdelen af timerne.

Mæglingensmanden fandt på den baggrund, at forbundet burde have forfulgt sagen, og at det var overvejende sandsynligt, at forbundet ved en faglig sag ville have fået medhold.

Derfor fik medlemmet medhold i klagen.

Forbundet havde ikke gjort indsigelse mod medlemmets opgørelse af kravet, hvorfor Mæglingensmanden henstillede, at forbundet skulle betale 61.772,41 kr. til medlemmet.

Sagen er også omtalt i Mæglingensmandens forord.

LØN-004-20

Klage over gruppens og afdelingens sagsbehandling vedrørende sag om et lønkrav

Sag behandlet af Mæglingensmanden

Medhold

Medlemmet klagede over, at afdelingens og gruppen behandling af et lønkrav.

Gruppen og afdelingen var enige om, at medlemmet i perioden februar 2017 - september 2017 havde et lønkrav, som skønsmæssigt var på 12.000 kr.

Mæglingssmanden lagde til grund, at lønkravet, der var opgivet efter at være blevet afvist af arbejdsgiver ved en lokalforhandling, var berettiget, og at det burde have været fremmet til en fagretlig afgørelse. Henset til at det var gruppen, der afgør, hvorvidt et lønkrav fremmes stil fagretlig afgørelse, og at det var gruppen, som opgav kravet efter lokalforhandling, fandt Mæglingssmanden, at gruppen som udgangspunkt var ansvarlig for, at sagen blev opgivet.

Mæglingssmanden fandt imidlertid, at det var afdelingens ansvar at få gennemført en lokalforhandling hurtigst muligt, hvilket ikke var sket, ligesom afdelingen ikke havde foretaget nogen reel opfølgning på gruppens henvendelser. Idet Mæglingssmanden fandt det nærliggende, at arbejdsgiver ville have fået medhold i en afvisningspåstand begrundet i, at lokalforhandlingen ikke var fremmet med den fornødne hurtighed, og afdelingen havde derfor et medansvar for, at medlemmets lønkrav ikke blev fremmet fagretligt. Mæglingssmanden fandt dog, at gruppen ikke burde have opgivet at søge fagretlig behandling af sagen, idet arbejdsgiver kort forud lokalforhandlingen havde erkendt, at en nærmere bestemt arbejdsopgave ikke var omfattet af et tidligere indgået forlig, hvilket kunne have været anvendt som argument for, at fagretlig behandling ikke burde afvises, på trods af at lokalforhandling ikke var søgt gennemført hurtigst muligt.

Mæglingssmanden fandt på den baggrund, at gruppen og afdelingen burde erstattet medlemmets tab med halvdelen hver.

Sagen er også omtalt i Mæglingssmandens forord.

LØN-005-20

Klage over afdelingen og forbundet vedrørende efterbetalingssag mv.

Behandlet af Mæglingssmanden

Ikke medhold

Medlemmet klagede over, at afdelingen havde foretaget flere forskellige beregninger af hendes løn, som alle udviste forskellige resultater. Der var tale om løn for 2 år, og afdelingen havde brugt 5 måneder på det. Medlemmet ønskede at få foretaget en ny uvildig beregning.

Afdelingen beklagede, at der havde været lang sagsbehandlingstid, hvilket til dels skyldtes, at afdelingen havde svært ved at se, at medlemmet havde et efterbetalingskrav. Afdelingen var flere gange i kontakt med arbejdsgiveren, som havde relevante indsigelser, hvorfor afdelingen til sidst måtte meddele medlemmet, at det ikke var muligt at dokumentere fejl ved lønudbetalingen.

Da medlemmet var utilfreds med afdelingens opgørelser, rettede medlemmet henvendelse til forbundet.

Forbundet oplyste, at forbundet på baggrund af henvendelsen havde foretaget en omfattende gennemgang af medlemmets arbejdstimer, som viste, at arbejdsgiveren reelt havde betalt løn for flere timer, end medlemmet havde arbejdet. Forbundet kom dermed til samme resultat som afdelingen.

Under klagesagens behandling i Klagerådets Sekretariat udvidede medlemmet klagen til også at omfatte medlemmets afskedigelse.

Afdelingen oplyste, at medlemmet i første omgang henvendte sig i afdelingen, da medlemmet var sygemeldt og havde det psykisk dårligt på arbejdspladsen. Medlemmet fik udstedt en lægeerklæring, men mødte ikke på arbejde, da lægeerklæringen udløb. Medlemmet aftalte med afdelingen, at afdelingen skulle forsøge at indgå en aftale med arbejdsgiveren, så medlemmet blev afskediget, uden at det ville medføre udelukkelse for dagpenge efterfølgende. Afdelingen indgik herefter en sådan aftale.

Da forbundet havde været involveret i sagen vedrørende aflønningen, blev klagen ikke behandlet af Klagerådet.

Mæglingsmanden fandt, at intet tydede på, at der var fejl i afdelingens sidste beregning, og i forbundets efterfølgende kontrolberegning. Der var derfor ikke noget at bebrejde afdelingen og forbundet i den forbindelse.

Da medlemmet ikke havde bestridt afdelingens redegørelse for forløbet i forbindelse med afskedigelsen, fandt Mæglingsmanden, at der heller ikke her var noget at bebrejde afdelingen.

Derfor fik medlemmet ikke medhold i klagen.

LØN-012-20

Klage over afdelingen vedrørende feriepengesag

Behandlet af Mæglingsmanden

Ikke medhold

Medlemmet havde været ansat hos en arbejdsgiver, som opererede i Københavns Lufthavn. Der var tale om en dansk filial af en tysk arbejdsgiver. Da medlemmet havde feriepenge til gode, henvendte han sig i afdelingen.

Afdelingen forsøgte at komme i kontakt med arbejdsgiveren, men filialen eksisterede ikke længere, hvorfor det ikke var muligt.

Lønmodtagernes Garantifond afviste at dække medlemmets feriepenge, da det ikke kunne konstateres, at arbejdsgiveren var gået konkurs.

Forbundet afviste at forsøge inddrivelse af feriepengene i Tyskland, da det var meget bekosteligt. Forbundet har derfor besluttet ikke at bistå medlemmerne med inkasso i udlandet.

Da forbundet havde været involveret i sagen, blev klagen ikke behandlet af Klagerådet.

Mæglingsmanden fandt, at afdelingen havde udfoldet betydelige bestræbelser på at komme i kontakt med arbejdsgiveren.

Mæglingensmanden fandt, at forbundet ikke havde begået fejl, og at beslutningen om ikke at bistå medlemmerne med inkasso i udlandet var et udtryk for, hvilke serviceydelser medlemmerne tilbydes. Mæglingensmanden havde ikke kompetence til at tage stilling til det forhold.

Derfor fik medlemmet ikke medhold i klagen.

LØN-007-20

Klage over at afdelingens langsommelige sagsbehandling førte til et tab for medlemmet

Sag behandlet af Klagerådet

Delvist medhold

Medlemmet klagede over afdelingens sagsbehandling, som medlemmet mente havde været al for langsom, og som havde påført medlemmet et tab. Det økonomiske tab udgjorde tvungent fagligt kontingent under sagens og klagesagens behandling (medlemmet var overgået til at være studerende), opkrævet A-kassekontingent efter udmelding, skyldig løn og manglende pension, som var blevet afvist af LG.

Afdelingen havde udlignet for meget opkrævet A-kassekontingent i fagforeningskontingentet. Klagerådet fandt imidlertid, at der er tale om to forskellige "kasser", der reguleres af to forskellige regelsæt, hvorfor afdelingen ikke kunne modregne for meget indbetalt a-kassekontingent i fagforeningskontingentet.

I forhold til medlemmets krav om tilbagebetaling af kontingent på grund af langsom sagsbehandling fandt Klagerådet, at der ikke i Klagerådets forretningsorden var mulighed for at fravige dette vilkår. Det fremgår af forretningsordenens § 5, stk. 4, at der kun kan behandles klager fra medlemmer. Klagerådet kunne derfor ikke give medhold i dette klagepunkt.

I forhold til afdelingens ansvar for LG's afslag på at betale løn- og pensionskravet på grund af manglende forfølgelse uden ugrundet ophold konstaterede Klagerådet indledningsvis, at medlemmet først kom i afdelingen maj 2017, selvom medlemmet havde ubetalte krav 8 måneder tilbage i tiden fra denne dato.

Klagerådet henviste til, at LG som hovedregel ikke dækker efterbetalingskrav, men hvis sagen rejses umiddelbart efter, at fagforeningen har fået sagen, og der ikke opsummeres nye krav, dækker LG efter omstændighederne nogle måneder tilbage i tiden, fra kravet rejses af fagforeningen, hvis sagen ellers forfølges "uden ugrundet ophold", efter at afdelingen har overtaget sagsbehandlingen.

Da afdelingen ikke havde forfulgt kravet uden ugrundet ophold efter medlemmets henvendelse, fandtes afdelingen at bære ansvaret herfor. Klagerådet understregede, at afdelingen skulle have gjort medlemmet opmærksom på, at der ville være risiko for fortabelse af privilegium, hvis ikke medlemmet svarede afdelingen inden for en bestemt frist. Klagerådet fandt på den baggrund, at medlemmet var berettiget til dækning af løn og pension i 3 ud af 8 måneder.

Medlemmet ønskede at klage til Mæglingensmanden, men da medlemmet havde meldt sig ud efter Klagerådets behandling af sagen, blev klagen afvist.

LØN-008-20

Klage over afdelingens sagsbehandling om krav på manglende elevløn

Sag behandlet i Klagerådet

Ikke medhold

Medlemmet klagede over, at afdelingen ikke ville hjælpe medlemmet i en sag om manglende elevløn og betaling for arbejde pålagt under skoleophold.

Klagerådet lagde til grund, at medlemmet ønskede hjælp vedrørende en tvist, som lå forud for medlemskabet i afdelingen. Da tvisten opstod, var medlemmet medlem af en gul fagforening, og det havde derfor været naturligt at søge bistand dér. Klagerådet fandt ikke, at medlemmet havde løftet bevisbyrden for, at medlemmet var lovet bistand fra afdelingen vedrørende en tvist, som lå forud for medlemskabet. Det måtte endvidere have undtagelsens karakter, at der blev ydet bistand vedrørende tvister, som lå forud for medlemskab, idet afdelingen ifølge afdelingens vedtægter ikke var forpligtet til bistå medlemmet med uoverensstemmelser, som var opstået før medlemskabets indtræden. Det krævede formandens godkendelse, hvis afdelingen indledte sagsbehandling vedrørende en sag, som lå forud for medlemskabets indtræden, og Klagerådet lagde til grund, at en sådan godkendelse ikke forelå. Det ville i givet fald fjerne incitamentet til at melde sig ind i en fagforening og grundlaget for fagforeningen, hvis det var tilstrækkeligt at melde sig ind, når der opstod problemer. Medlemmet fik derfor ikke medhold i sin klage.

RÅD-001-20

Klage over afdelingens rådgivning i forbindelse med arbejdsskadesag

Sag behandlet i Klagerådet og af Mæglingensmanden

Medhold

Medlemmet klagede over sagsbehandlingen i en arbejdsskadesag, hvor der ikke blev foretaget anmeldelse til en heltidsulykkesforsikring, som der i henhold til overenskomsten kunne ske anmeldelse til. Arbejdsgiver var i henhold til overenskomsten forpligtet til at tegne en heltidsulykkesforsikring.

Afdelingen havde bistået medlemmet i en arbejdsskadesag efter en færdselsulykke, hvor méngraden blev forhøjet fra 5 til 10 procent efter en klage til Ankestyrelsen. Da afdelingen sluttede arbejdsskadesagen, oplyste afdelingen medlemmet om muligheden for, at medlemmet foretog anmeldelse og sendte Ankestyrelsens afgørelse til en privattegnede heltidsulykkesforsikring, så han kunne få udbetalt godtgørelse svarende til 10 procent.

Medlemmet blev først 5 år efter, at arbejdsskadesagen var slut, opmærksom på muligheden for, at der i henhold til overenskomsten kunne være foretaget anmeldelse til en heltidsulykkesforsikring, som arbejdsgiver havde pligt til at tegne.

Klagerådet lagde i sin afgørelse til grund, at medlemmets krav på mén godtgørelse i alt 50.000 kr. i henhold til forsikringsbetingelserne efter den pågældende heltidsulykkesforsikring var forældet.

Henset til almindelig praksis i 3F, hvorefter rådgivning vedrørende forsikring og lignende ordninger ikke var en del af afdelingens forpligtelser, fandt Klagerådet, at det lå udenfor afdelingens almindelige pligter af egen drift at rådgive om forsikringer, der kunne følge af overenskomst, ordninger etableret af arbejdsgiveren af egen drift eller aftale på arbejdspladsen samt ordninger etableret af medlemmerne af egen drift. Afdelingen kunne ikke have viden om disse ordninger, herunder et evt. samspil mellem de forskellige ordninger. Det faldt derfor uden for afdelingens almindelige pligter af egen drift at rådgive om sådanne forsikringer. At arbejdsgiverens pligt til at tegne ulykkesforsikringen fremgik af overenskomsten ændrede ikke ved Klagerådets opfattelse.

Klagerådet fandt på den baggrund ikke, at afdelingen kunne antages at have begået fejl, hvorved medlemmet var påført et økonomisk tab.

Medlemmet indbragte sagen for Mæglingensmanden.

Mæglingensmanden anførte, at det var en kerneopgave for en fagforening at skaffe sine medlemmer gode løn- og arbejdsvilkår gennem kollektive overenskomster. Det kunne ikke antages, at medlemmer af en fagforening i almindelighed har et detaljeret kendskab til de kollektive overenskomster, der regulerer deres ansættelsesforhold. Et medlem af en fagforening, der henvendte sig til fagforeningen med henblik på at få bistand i en sag, der vedrørte medlemmets ansættelsesforhold, måtte derfor kunne påregne, at den eller de medarbejdere, der behandlede sagen, var bekendt med og orienterede medlemmet om de rettigheder, som medlemmet

havde i medfør af en kollektiv overenskomst, og som havde betydning for medlemmets sag. Dette måtte i særlig grad gælde rettigheder ifølge kollektive overenskomster, hvori fagforeningen selv eller vedkommende fagforbund var part.

Mæglingsmanden anførte videre, at hvis en sagsbehandler i fagforeningen overså en bestemmelse i en kollektiv overenskomst af betydning for medlemmets sag eller undlod at orientere medlemmet herom, ville fagforeningen kunne blive erstatningsansvarlig over for medlemmet, hvis forsømmelsen var årsag til, at medlemmet led et økonomisk tab. Dette fulgte af det professionelle rådgiveransvar, der påhvilede en fagforening over for sine medlemmer.

Mæglingsmanden fandt, at afdelingen var erstatningsansvarlig for medlemmets tab, og han lagde i den forbindelse bl.a. vægt på, at bestemmelsen i overenskomsten var umiddelbart forståelig og efter sit indhold en bestemmelse, som var af særdeles stor betydning for ethvert medlem, der var omfattet af overenskomsten, og som kom ud for en arbejdsulykke. Det fremgik af forsikringsbetingelserne, at den kollektive ulykkesforsikring reelt udgjorde et væsentligt supplement til den lovpligtige arbejdsskadeforsikring.

Mæglingsmanden fandt, at det var en professionel pligt for afdelingen, der beskæftigede sig med arbejdsskader, der havde ramt medlemmer ansat i den pågældende virksomhed, til af egen drift at gøre medlemmerne opmærksom på forsikringens eksistens. Det forhold, at det udtrykkeligt fremgik af overenskomsten, at 3F's medlemmer var dækket af en kollektiv ulykkesforsikring, talte i særlig grad for, at det påhvilede fagforeningen at sikre sig, at de pågældende sagsbehandlere var bekendt med denne.

Det forhold, at medlemmet ikke selv havde stillet spørgsmål til afdelingen om mulighederne for, at arbejdsgiver i henhold til overenskomsten var forpligtet til at tegne en heltidsulykkesforsikring, kunne efter Mæglingsmandens vurdering ikke bebrejdes medlemmet.

Mæglingsmanden fandt herefter, at medlemmet som følge af afdelingens fejl havde lidt et økonomisk tab svarende til 50.000 kr.

Sagen er også omtalt i Mæglingsmandens forord.

RÅD-002-20

Klage over afdelingens sagsbehandling i sag om sygemelding pga. dårligt arbejdsmiljø

Sage behandlet i Klagerådet

Ikke medhold

Medlemmet henvendte sig i afdelingen den 2. december 2019, idet kommunen den 3. november 2019 havde truffet afgørelse om, at medlemmet ikke var berettiget til sygedagpenge. Medlemmet klagede over afdelingens sagsbehandling i forbindelse med kommunens afgørelse. Afdelingen gjorde gældende, at afdelingen ikke kunne hjælpe medlemmet, idet afdelingen først blev kontaktet efter udløbet af klagefristen.

Klagerådet lagde til grund, at medlemmet henvendte sig i afdelingen efter udløbet af klagefristen, som udtrykkeligt fremgik af kommunens afgørelse, og der var ikke i sagen oplysninger om, at medlemmet havde kontaktet afdelingen på et tidspunkt forud for den 1. december 2019. Hertil kom, at medlemmet forud for kommunens afgørelse var blevet partshørt, og at

medlemmet på den baggrund måtte have en forventning om, at der ville blive givet afslag på sygedagpenge. Klagerådet lagde til grund, at medlemmet havde haft tid nok til at kontakte sin afdeling, hvis medlemmet ønskede at anfægte afgørelsen om afslag på sygedagpenge. Klagerådet fandt herefter ikke, at det kunne antages, at afdelingen havde begået fejl, som havde medført et økonomisk tab for medlemmet.

DIV-001-20

Klage over afdelingen og forbundet vedrørende overfaldssag

Behandlet af Mæglingmanden

Ikke medhold

Medlemmet, der havde været udsat for to overfald på arbejdspladsen, dels i 2004 og dels i 2012, var utilfreds med politiets, anklagemyndighedens og domstolenes behandling af sagerne. Herudover mente medlemmet ikke, at han havde fået hjælp af afdelingen og forbundet. Medlemmet krævede derfor mindst 10 millioner i erstatning på grund af 3F's og myndighedernes svigt.

Afdelingen oplyste, at medlemmet havde henvendt sig i 2012 efter et overfald på arbejdspladsen. Sagen blev behandlet som en arbejdsskadesag, hvor afdelingen var medlemmet behjælpelig.

Forbundet oplyste, at forbundet var involveret i arbejdsskadesagen. Arbejdsskadesagen var ikke blevet anerkendt, og forbundet skulle vurdere, om der var grundlag for et sagsanlæg mod Ankestyrelsen. Medlemmet havde ved hjælp af en ekstern advokat anlagt sag mod en tidligere kollega. I byretten blev sagen vundet, men landsretten kom til det modsatte resultat. Forbundet bad medlemmet om en række bilag og en kopi af dommen, som medlemmet imidlertid ikke ville aflevere. På det grundlag vurderede forbundet, at det ikke var muligt at vinde en sag over Ankestyrelsen.

Da forbundet havde været involveret i sagen, blev klagen ikke behandlet af Klagerådet.

Mæglingmanden fandt, at det faldt uden for 3F's opgaver at hjælpe medlemmerne med sager mod politiet, anklagemyndigheden og domstolene. Mæglingmanden fandt endvidere, at der ikke var grundlag for at antage, at afdelingen eller forbundet havde begået fejl i forbindelse med behandlingen af arbejdsskadesagen.

Derfor fik medlemmet ikke medhold i klagen.

DIV-002-20

Klage over afdelingen vedrørende sygedagpengesag mv.

Sag behandlet af Klagerådet og Mæglingmanden

Ikke medhold

Medlemmet blev i 2019 tilkendt førtidspension. I 2012 blev medlemmet raskmeldt af kommunen efter at have været sygemeldt på grund af kronisk hovedpine. I en stor del af den mellemliggende periode havde medlemmet været uden indtægt. Medlemmet mente, at han ikke havde fået den hjælp, som han med rimelighed kunne forvente af afdelingen, hvorfor afdelingen burde erstatte hans økonomiske tab ved at have været uden indtægt. Medlemmet havde på et tidspunkt fået nedsat kontingent, men han havde angiveligt ikke fået besked på, at han skulle ansøge hvert halve år. Derfor blev kontingentet sat op igen efter det halve år, og derved

kom han til at betale for meget i kontingent fra 2016 til 2019. Under klagesagens behandling i Klagerådets Sekretariat udvidede medlemmet klagen til også at omfattet en uberettiget afskedigelse fra 2013.

Afdelingen oplyste, at afdelingen var behjælpelig med at skrive til kommunen i forbindelse med kommunens påtænkte afgørelse om at stoppe sygedagpengene. Kommunen traf afgørelse, men medlemmet henvendte sig først i afdelingen igen lang tid efter, at klagefristen var udløbet. Medlemmet havde efter et halvt år med kontingentnedsættelsen fået en mail om, at han kunne ansøge om forlængelse af kontingentnedsættelsen, men at medlemmet ikke reagerede herpå. Afdelingen oplyste endvidere, at afdelingen i 2014 havde drøftet afskedigelsen med medlemmet, men at afdelingen vurderede, at afskedigelsen var foretaget i overensstemmelse med overenskomsten.

Klagerådet fandt, at medlemmet var den nærmeste til at bære ansvaret for, at kommunens afgørelse om at stoppe sygedagpengene ikke blev påklaget, da han havde modtaget afgørelsen og derfor burde have rettet henvendelse til afdelingen.

Klagerådet fandt, at medlemmet havde modtaget en mail om, at han kunne ansøge om forlængelse af kontingentnedsættelsen, og at medlemmet i hvert fald burde have reageret, da kontingentet blev sat op igen. Det forhold, at betaling foregik gennem Betalingsservice, og at medlemmet derfor ikke havde været opmærksom på forhøjelsen, kunne ikke ændre på det.

Klagerådet var ikke i stand til på det foreliggende at vurdere de nærmere omstændigheder ved afskedigelsen. Da medlemmet først drøftede afskedigelsen med afdelingen 1 ½ år efter afskedigelsen reelt havde fundet sted, ville afdelingen have været afskåret fra at forfølge afskedigelsen overfor arbejdsgiveren. Klagerådet fandt på den baggrund det vanskeligt at bebrejde afdelingen, at afskedigelsen ikke var blev prøvet fagretligt.

Derfor fik medlemmet ikke medhold i klagen.

Medlemmet indbragte Klagerådets afgørelse for Mæglingsmanden, som var enig i Klagerådets afgørelse. Mæglingsmanden bemærkede endvidere, at medlemmets eventuelle krav mod afdelingen under alle omstændigheder ville have været forældet, da medlemmet indgav klagen.

DIV-003-20

Klage over afdelingens advarsel til medlemmet

Sag behandlet i Klagerådet og af Mæglingsmanden

Ikke medhold

Afdelingen tildelte medlemmet som ansat i afdelingen en advarsel, idet medlemmet havde brugt arbejdstid i forbindelse med agitation ved valget af tillidsrepræsentant for personalet i afdelingen. Medlemmet gjorde indsigelse overfor advarslen og klagede over afdelingen.

Der var ikke oplysninger i sagen om, at medlemmet havde lidt noget tab som følge af advarslen, og det forhold at medlemmet havde gjort indsigelse mod advarslen, ville i tilfælde af en evt. senere afskedigelse indgå ved vurdering heraf. Klagerådet fandt på det grundlag ikke, at medlemmet havde lidt et økonomisk tab. Medlemmet fik derfor ikke medhold i sin klage.

Medlemmet indbragte sagen for Mæglingsmanden.

Mæglingsmanden var enig med Klagerådet, idet der ikke var lidt noget økonomisk tab, og i tilfælde af en senere afskedigelse ville det indgå ved vurderingen heraf, at medlemmet havde gjort indsigelse mod advarslen.

DIV-004-20

Klage over afdelingen vedrørende kontingent

Sag behandlet af Klagerådet og Mæglingsmanden

Ikke medhold

Medlemmet havde være i lære som tømrer og havde derfor betalt nedsat kontingent. Da han var udlært, blev kontingentet sat op. Medlemmet startede efter noget tid på en ny uddannelse, men fortsatte med at betale kontingent.

Medlemmet oplyste, at afdelingen havde anbefalet, at han fortsatte med at være medlem og betale kontingent, hvis han måtte vælge at vende tilbage til arbejdet som tømrer. Da kontingentet blev betalt gennem Betalingservice, var han ikke opmærksom på, at kontingentet ikke blev sat ned.

Medlemmet var af den opfattelse, at afdelingen skulle tilbagebetale det for meget betalte kontingent.

Afdelingen oplyste, at afdelingen altid anbefaler medlemmerne at bevare medlemskabet af arbejdsløsheds-kassen i de første 3 måneder, så dagpengereetten ikke mistes, i tilfælde af at uddannelsen ikke gennemføres. Hvis medlemmet havde henvendt sig herefter, ville han være blevet udmeldt af arbejdsløsheds-kassen, og kontingentet ville være blevet nedsat.

Klagerådet fandt, at det giver god mening at anbefale medlemmerne at bevare medlemskabet af arbejdsløsheds-kassen i en kortere periode, hvorfor der ikke var grundlag for at kritisere det.

Klagerådet fandt, at det der ikke påhviler afdelingen en forpligtelse til af egen drift at følge op overfor medlemmerne, hvilket ville være vanskelig at håndtere, hvorfor der heller ikke var grundlag for at kritisere det.

Klagerådet bemærkede endvidere, at medlemmet kendte til muligheden for at få kontingentet sat ned.

Derfor fik medlemmet ikke medhold i klagen.

Medlemmet indbragte Klagerådets afgørelse for Mæglingsmanden, som var enig i Klagerådets afgørelse.

Mæglingsmanden bemærkede, at det forekommer usandsynligt, at medlemmet skulle have aftalt med afdelingen, at han ikke skulle betale kontingent til arbejdsløsheds-kassen uden samtidig at blive udmeldt af arbejdsløsheds-kassen, hvorfor afdelingen ikke skulle tilbagebetale den del af kontingentet.

Mæglingsmanden bemærkede endvidere, at det ikke var muligt at fastslå, hvad medlemmet måtte have aftalt med afdelingen om kontingentet til fagforeningen, hvorfor der ikke var grundlag for at kræve, at afdelingen skulle give ham kontingentnedsættelse med tilbagevirkende kraft.

DIV-005-20

Klage over afdelingen vedrørende konkurssag

Sag behandlet af Klagerådet

Delvist medhold

Medlemmet henvendte sig i afdelingen, da han manglende at få ferie- og søgnehelligdagsgodtgørelse fra arbejdsgiveren. Det blev i den forbindelse konstateret, at der også manglede at blive betalt pension. Da arbejdsgiveren ikke svarede på afdelingens henvendelse, fik medlemmet ferie- og søgnehelligdagsgodtgørelsen dækket gennem feriegarantiordningen. Kravet på pension blev ikke forfulgt. Da arbejdsgiveren efterfølgende gik konkurs, fandt afdelingen det ikke nødvendigt at anmelde kravet på pension til Lønmodtagernes Garantifond, da det ikke var forfulgt uden ugrundet ophold, og da det derfor ikke ville blive dækket.

Medlemmet krævede, at afdelingen skulle betale 31.724,30 kr.

Klagerådet fandt, at afdelingen burde have forfulgt kravet på pension, og at afdelingen derfor var ansvarlig for, at i hvert fald en del af kravet ikke blev dækket af Lønmodtagernes Garantifond. Kravet på pension omfattede en længere periode, og derfor var en stor del af kravet allerede forældet i forhold til Lønmodtagernes Garantifond, da medlemmet henvendte sig i afdelingen. Klagerådet fandt, at afdelingen skulle betale medlemmet 5.735,25 svarende til pension for to måneder.

Derfor fik medlemmet delvist medhold i klagen.

AFVISTE

AFV-001-20

Klage over afdelingen og gruppen vedrørende sag om efterbetaling af løn

Sag behandlet i Klagerådets Sekretariat

Afsluttet uden realitetsbehandling

Medlemmet klagede over sagsbehandling i sag om krav på efterbetaling af løn.

Klager reagerede ikke på Klagerådets Sekretariats henvendelser, og derfor afsluttede Klagerådets Sekretariat klagesagen.

AFV-002-20

Klage over afdelingen vedrørende betaling af kontingent

Sag behandlet i Klagerådets Sekretariat

Afsluttet uden realitetsbehandling

Medlemmet klagede over betaling af kontingent.

Klager reagerede ikke på Klagerådets Sekretariats henvendelser, og derfor afsluttede Klagerådets Sekretariat klagesagen.

AFV-003-20

Klage over afdelingen vedrørende betaling af kontingent

Sag behandlet i Klagerådets Sekretariat

Afsluttet uden realitetsbehandling

Medlemmet klagede over betaling af kontingent.

Klager reagerede ikke på Klagerådets Sekretariats henvendelser, og derfor afsluttede Klagerådets Sekretariat klagesagen.

AFV-004-20

Klage over afdelingen vedrørende sagsbehandlingen i en sag om lønkrav

Sag behandlet i Klagerådets Sekretariat

Afsluttet uden realitetsbehandling

Medlemmet klagede over sagsbehandlingen vedrørende et lønkrav.

Klager reagerede ikke på Klagerådets Sekretariats henvendelser, og derfor afsluttede Klagerådets Sekretariat klagesagen.

AFV-005-20

Klage over afdelingens rådgivning om fortsat indbetaling af A-kassekontingent

Sag behandlet af Klagerådets Sekretariat

Henvist til behandling i A-kassen

Medlemmet klagede over at være blevet rådgivet til fortsat at betale til A-kassen samtidig med modtagelse af seniorydelse, men da denne ordning ophørte, kunne medlemmet alligevel ikke få dagpenge.

Klagesagen blev henvist til behandling i A-kassen.

AFV-006-20

Klage over afdelingens rådgivning om ydelse under EUV1-forløb

Sag afvist af Klagerådets Sekretariat

Medlemmet klagede over den rådgivning, som afdelingen havde ydet i forbindelse med medlemmets opstart som EUV1-elev.

Da medlemmet havde meldt sig ud, blev sagen afvist.

LØST LOKALT ELLER CENTRALT

LOCE-001-20

Klage over afdelingen vedrørende anmeldelse af lønkrav til LG

Sag behandlet i Klagerådets Sekretariat

Afsluttet uden realitetsbehandling

Medlemmet klagede over, at LG afviste at dække et lønkrav, som han havde fået dom for i Arbejdsretten.

Afdelingen og medlemmet indgik et forlig, hvorefter medlemmet trak sin klage tilbage.

LOCE-002-20

Klage over afdelingen vedrørende arbejdsskadesag

Sag behandlet af Klagerådets Sekretariat

Afsluttet uden realitetsbehandling efter møde med klagesagens parter

Medlemmet havde været udsat for en arbejdsulykke i september 2018, som arbejdsgiveren ikke ville anmelde. En medarbejder i afdelingen påtog sig i august 2019 at anmelde ulykken. På mødet var det ikke muligt at få oplyst, om arbejdsskadesagen var under behandling. Afdelingen gav tilsagn om, at afdelingen ville følge op på, om arbejdsulykken var anmeldt og under behandling. I modsat fald ville afdelingen sørge for, at ulykken blev anmeldt. Der var enighed om, at klagesagen dermed kunne afsluttes.

LOCE-003-20

Klage over afdelingen vedrørende efterbetalingssag

Sag behandlet af Klagerådets Sekretariat

Afsluttet uden realitetsbehandling

Medlemmet manglede at få løn fra arbejdsgiveren. Afdelingen kontaktede arbejdsgiveren og en del af den manglende løn blev udbetalt. Medlemmet mente, at sagen trak i langdrag, og at

afdelingen ikke var tilstrækkeligt engageret i sagen. Efterfølgende udbetalte arbejdsgiveren den manglende løn. Afdelingen fremsendte dokumentation for dels opgørelsen og dels udbetalingen. Klagerådets Sekretariat bad medlemmet om at bekræfte udbetalingen og samtidig meddele, om der udestod yderligere krav. Da medlemmet ikke svarede, blev klagesagen afsluttet.

LOCE-004-20

Klage over gruppens behandling af anmeldelse af lønkrav i et konkursbo

Sag behandlet i Klagerådets Sekretariat

Afsluttet uden realitetsbehandling

Medlemmet klagede over sagsbehandlingen vedrørende anmeldelse af lønkrav i et konkursbo.

Medlemmet og gruppen indgik et forlig, hvorefter medlemmet trak sin klage tilbage.

LOCE-005-20

Klage over gruppens behandling af anmeldelse af lønkrav i et konkursbo

Sag behandlet i Klagerådets Sekretariat

Afsluttet uden realitetsbehandling

Medlemmet klagede over sagsbehandlingen vedrørende anmeldelse af lønkrav i et konkursbo.

Medlemmet og gruppen indgik et forlig, hvorefter medlemmet trak sin klage tilbage.

LOCE-006-20

Klage over gruppens behandling af anmeldelse af lønkrav i et konkursbo

Sag behandlet i Klagerådets Sekretariat

Afsluttet uden realitetsbehandling

Medlemmet klagede over sagsbehandlingen vedrørende anmeldelse af lønkrav i et konkursbo.

Medlemmet og gruppen indgik et forlig, hvorefter medlemmet trak sin klage tilbage.

LOCE-007-20

Klage over afdelingen vedrørende afskedigelsessag

Sag behandlet af Klagerådets Sekretariat

Afsluttet uden realitetsbehandling

Medlemmet var blevet afskediget i 2012 og klagede over afdelingens manglende hjælp i den forbindelse. Klagen blev indbragt for Klagerådet 8 år efter, og medlemmet havde i mellemtiden flere gange været ind- og udmeldt af 3F. I perioderne, hvor medlemmet havde været udmeldt, havde han ikke været medlem af en anden anerkendt fagforening. Klagerådets Sekretariat vurderede, at klagen ikke kunne behandles, da klagen vedrørte en tidligere medlemsperiode, og da et eventuelt krav i øvrigt måtte anses for at være forældet.

LOCE-008-20

Klage over afdelingens behandling af sag om forkert lønindplacering

Afsluttet uden realitetsbehandling

Medlemmet henvendte sig i afdelingen for at få foretaget et løntjek og for at få udleveret en lokalaftale mellem 3F og medlemmets arbejdsplads, som skulle berettigede medlemmet til at blive indplaceret på et højere løntrin. Medlemmet klagede over utilbørlig opførsel fra afdelingens side og over, at afdelingen ikke ville fremme medlemmets lønsag, da afdelingen så frygtede, at arbejdsgiveren ville opsigte en indgået uddannelsesaftale mellem 3F og arbejdspladsen.

Medlemmet blev under forløbet afskediget.

Da afdelingen oplyste, at parterne var blevet enige om, at afdelingen ville rejse sagen overfor arbejdsgiveren, blev sagen afsluttet. Medlemmet fik besked om, at medlemmet var velkomment til at vende tilbage, hvis medlemmet fandt, at det resultat, som afdelingen havde opnået efter forhandling med arbejdsgiveren, fortsat fandtes at medføre et økonomisk tab for medlemmet.

LOCE-009-20

Klage over afdelingens manglende opfølgning på manglende løn på baggrund af lønberegning udarbejdet af afdelingen

Afsluttet uden realitetsbehandling

Medlemmet klagede over, at afdelingen efter et langt sagsforløb fortsat ikke havde rejst sagen over for arbejdsgiveren. Medlemmet sendte sidste dokumentation til afdelingen den 31. august 2019 og klagede den 29. september 2020.

Afdelingen beklagede forløbet og ville køre sagen, hvilket medlemmet var indforstået med.

LOCE-010-20

Klage over afdelingens håndtering af tillidsrepræsentantvalg

Afsluttet uden realitetsbehandling

Et medlem mente ikke, at afdelingen havde iagttaget valgproceduren, herunder valggrundlaget, korrekt i forbindelse med nyvalg af tillidsrepræsentant.

På baggrund af klagen indgik afdelingen og medlemmet et forlig, hvorfor klagesagen blev afsluttet.

LOCE-011-20

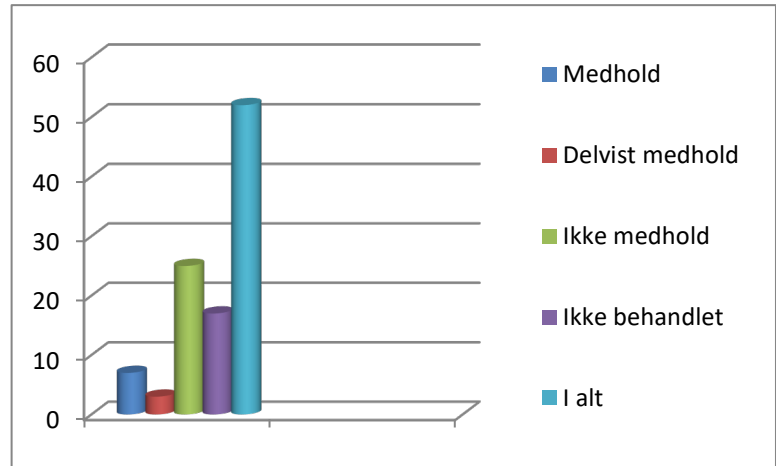
Klage over at afdelingen ikke rejste krav om en dags løn i en opsigelsesperiode

Afsluttet uden realitetsbehandling

Klager klagede den 20. oktober 2020 over, at afdelingen ikke havde rejst krav om én dags manglende løn. Den 12. november 2020 meddelte afdelingen, at sagen var løst, og beløbet afregnet.

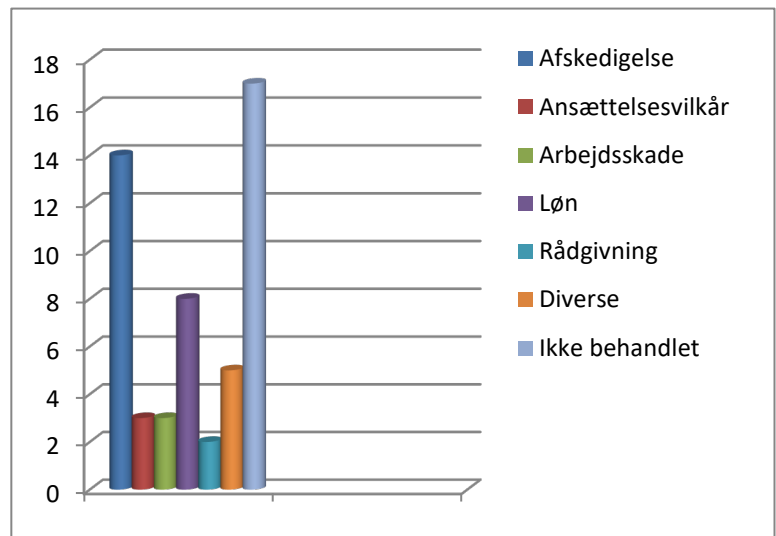
Medhold/ikke medhold

Medhold til medlem	7
Delvist medhold	3
Ikke medhold	25
Ikke behandlet	17
<hr/>	
I alt	52

Klagernes fordeling efter emne

Afskedigelse	14
Ansættelsesvilkår	3
Arbejdsskader	3
Løn	8
Rådgivning	2
Diverse	5
Ikke behandlet	17
<hr/>	
I alt	52

Forbundet har oprettet et klageråd, som behandler klager fra medlemmer, der mener at have lidt et økonomisk tab som følge af sagsbehandlingen i afdelingerne eller forbundet. Herudover behandler Klagerådet ansættelsesretlige tvister mellem medlemmer, der er ansat i afdelingerne eller forbundet, og afdelingens eller forbundets ledelse. Medlemmer, der er ansat i en fælles A-kasse, ligestilles med medlemmer, der er ansat i en 3F-afdeling, hvorfor Klagerådet og Mæglingssmanden kan behandle tvister af ansættelsesretlig karakter mellem medlemmet og den fælles A-kasse.

Klagerådet er oprettet med baggrund i forbundslovens § 15, hvoraf det fremgår, at Klagerådet har tilknyttet en udefrakommende juridisk sagkyndig.

Hovedbestyrelsen har udarbejdet en forretningsorden for Klagerådet og denne vejledning.

Denne vejledning supplerer forretningsordenen for Klagerådet.

Formålet

Formålet med Klagerådet er at give medlemmer en uvildig adgang til at få vurderet, om afdelingen eller forbundet har begået fejl under behandlingen af medlemmets sag, og om en eventuel fejl har medført et økonomisk tab for medlemmet.

Klagerådet kan kun behandle sager, hvor medlemmer mener at have lidt et økonomisk tab. Medlemmet skal ikke kunne opgøre et økonomisk tab, men skal kunne sandsynliggøre, at sagen har økonomisk værdi for medlemmet.

Klagerådet kan ikke behandle klager over tillidsrepræsentanter og andre, der er valgt på arbejdspladsen, uanset afdelingen eller forbundet må have godkendt valget, ligesom Klagerådet ikke kan behandle klager fra medlemmer, der er valgt til at varetage et tillidshverv i afdelingen eller forbundet, når sagen vedrører dette hverv.

Klagerådet kan ikke behandle sager, der har været behandlet ved Faglig Voldgift, Arbejdsretten, de almindelige domstole og tilsvarende organer og forhandlingsfællesskaber, medmindre medlemmet gør gældende, at sagens udfald skyldes, at afdelingen eller forbundet har begået fejl under behandlingen.

Klagerådet kan endvidere ikke behandle sager, som kunne have været behandlet ved et administrativt klagesystem, f.eks. A-kassesager.

Det er som udgangspunkt en forudsætning, at sagen, som medlemmet klager over, er endeligt afsluttet, og et eventuelt økonomisk tab derfor kan opgøres.

Klagerådets opbygning

Klagerådet består af to instanser: Klagerådet og Mæglingssmanden.

Klagen behandles i første omgang af Klagerådet. Klagerådets afgørelse kan herefter påklages til Mæglingssmanden.

Har forbundet været involveret i sagen, som medlemmet klager over, kan klagen ikke behandles af Klagerådet. Klagen behandles derfor kun af Mæglingmanden.

Mæglingmandens afgørelser kan ikke påklages videre.

Indsendelse af klagen

Klagen sendes med almindelig post til: Klagerådets Sekretariat, c/o Fagligt Fælles Forbund, Juridisk Sekretariat, Kampmannsgade 4, 1790 København V. Klagen kan også sendes som elektronisk post til: klageraadet@3f.dk

Medlemmet kan benytte formularen, der er bilag til denne vejledning. Fremsendes klagen på anden måde, skal medlemmet sikre, at Klagerådets Sekretariat under alle omstændigheder får de samme oplysninger.

Sammen med klagen fremsendes de bilag, som medlemmet mener har betydning for sagen. Hvis Klagerådets Sekretariat ikke er i stand til at vurdere, hvad medlemmet klager over, vil sekretariatet bede medlemmet om yderligere oplysning, inden sekretariatet tager stilling til, om klagen kan behandles.

Hvis Klagerådet ikke kan behandle klagen, vil Klagerådets Sekretariat afvise sagen med en nærmere begrundelse. Vurderer sekretariatet, at klagen eventuelt kan behandles andre steder i forbundet, vil sekretariatet som udgangspunkt videresende sagen dertil.

Sagsbehandlingen

Hvis Klagerådets Sekretariat vurderer, at klagen kan behandles i Klagerådet eller af Mæglingmanden, oprettes sagen i sekretariatet.

Klagen sendes til udtalelse hos parterne, der har været involveret i sagen. Sagens parter får mulighed for at kommentere hinandens indlæg. Når sagen anses for at være tilstrækkeligt oplyst, forelægges sagen for Klagerådet eller Mæglingmanden.

Klagerådets Sekretariat forestår sagens forberedelse. Forberedelsen sker skriftligt. Det tilstræbes, at parternes skriftlige indlæg begrænses til tre fra medlemmet, medregnet klagen, og to fra afdelingen og forbundet, medregnet svarskriftet. Sekretariatet kan indkalde parterne til et møde med henblik på nærmere oplysning af sagen. Mødet er et tilbud til medlemmet, som ikke er forpligtet til at deltage. Afdelingen og forbundet kan ikke afvise at deltage i mødet.

Såfremt medlemmet, når klagen er fremsendt til udtalelse hos afdelingen eller forbundet, fremkommer med yderligere klagepunkter, som ikke naturligt kan indeholdes i den oprindelige klage, vil disse som hovedregel blive behandlet som en ny selvstændig klage.

Det påhviler sagens parter at fremlægge de relevante oplysninger. Klagerådets Sekretariat indhenter ikke oplysninger fra andre end parterne. Sekretariatet kan indhente sagkyndige vurderinger, hvor sekretariatet finder det nødvendigt.

Undlader medlemmet at besvare henvendelserne fra Klagerådets Sekretariat, kan sekretariatet afvise sagen. Medlemmet skal forinden orienteres om dette. Er sagen afvist som følge af medlemmets manglende besvarelse, kan sagen kun genoptages, hvis der foreligger særlige omstændigheder, som taler for dette.

Undlader afdelingen eller forbundet at besvare henvendelserne fra Klagerådets Sekretariat, afgøres sagen på det foreliggende grundlag. Afdelingen eller forbundet skal forinden orienteres om dette.

Afgørelsen

Når sagen er tilstrækkeligt oplyst, forelægger Klagerådets Sekretariat sagen for Klagerådet eller Mæglingsmanden.

Klagerådet og Mæglingsmanden træffer afgørelser i form af henstillinger.

Klagerådets afgørelser kan påklages til Mæglingsmanden. Fristen er 4 uger. Fristen regnes fra tidspunktet fra afgørelsens fremsendelse til sagens parter. Afgørelsen eller afgørelsens følgebrev skal indeholde nærmere vejledning om beregning af fristen. Klagerådet kan i ganske særlige tilfælde se bort fra en undskyldelig overskridelse af klagefristen.

Enhver, der må anses for at være part i sagen, kan påklage Klagerådets afgørelse.

Når Klagerådet har truffet afgørelse, som ikke er påklaget, eller Mæglingsmanden har truffet afgørelse, afsluttes sagen. Afsluttede sager kan kun genoptages, hvis der foreligger særlige omstændigheder, der taler for dette.

Klagerådets sammensætning

Klagerådet består af 5 medlemmer. 3 medlemmer, herunder Klagerådets formand, der udpeges af og blandt forbundets daglige ledelse. 2 medlemmer udpeges af og blandt forbundets hovedbestyrelse.

Mæglingsmanden udpeges af forbundets hovedbestyrelse.

Oversigt over Klagerådets sammensætning og Mæglingsmanden findes på forbundets hjemmeside.

Henvendelse til Klagerådet og Mæglingsmanden sker gennem Klagerådets Sekretariat, telefon 88 92 10 40, eller mail: klageraadet@3f.dk

Medlemskabet

Klagerådet behandler kun klager fra medlemmer.

Det er en forudsætning, at medlemskabet af 3F bevares under hele sagens behandling. I tilfælde af udmeldelse stopper sagsbehandlingen, og sagen bliver afvist. Afviste sager kan ikke genoptages ved en eventuel senere genindmeldelse.

Hvis medlemmet får nyt arbejde og derfor overflyttes til et andet anerkendt forbund, kan sagen fortsat behandles, såfremt sagen er indbragt for Klagerådet inden overflytningen.

---O---

Vejledningen er godkendt på Hovedbestyrelsens møde den 21.-22. oktober 2020.

§ 1. Formål

3F's Klageråd og mæglingssmand behandler:

klager fra medlemmer over fejl i sagsbehandlingen i en 3F-afdeling eller i forbundet, der har medført et økonomisk tab for medlemmet, samt tvister af ansættelsesretlig karakter indbragt af medlemmer, der er ansat i en 3F-afdeling eller i forbundet, når tvisten har medført et økonomisk tab for medlemmet. Medlemmer, der er ansat i en fælles a-kasse, ligestilles med medlemmer, der er ansat i en 3F-afdeling, hvorfor Klagerådet og Mæglingssmanden kan behandle tvister af ansættelsesretlig karakter mellem medlemmet og den fælles a-kasse.

§ 2. Klagerådet

Stk. 1. Klagerådet består af 5 medlemmer. 3 medlemmer, herunder Klagerådets formand, udpeges af og blandt forbundets daglige ledelse. 2 medlemmer udpeges af og blandt forbundets hovedbestyrelse.

Stk. 2. Klagerådet kan efter behov tilkalde særligt sagkyndige, når dette skønnes nødvendigt for sagens behandling.

§ 3. Mæglingssmanden

Stk. 1. Forbundets hovedbestyrelse udpeger Mæglingssmanden.

Stk. 2. Mæglingssmanden skal i henhold til forbundets love være udefrakommende juridisk sagkyndig.

§ 4. Klagerådets Sekretariat

Stk. 1. Forbundets juridiske sekretariat varetager sekretariatsfunktionen for Klagerådet og Mæglingssmanden.

Stk. 2. Klagerådets Sekretariat modtager klagerne og bistår Klagerådet og Mæglingssmanden med forberedelsen af klagesagerne.

§ 5. Klagen

Stk. 1. Klagerådet og Mæglingssmanden kan alene behandle klager, der vedrører de i § 1 nævnte forhold.

Stk. 2. Klagen skal være egnet til at blive behandlet i Klagerådet og hos Mæglingssmanden, uden adgang til at føre vidner.

Stk. 3. Klagen skal kunne oplyses i en sådan grad, at Klagerådet og Mæglingssmanden kan træffe afgørelse på et forsvarligt grundlag.

Stk. 4. Der kan kun behandles klager fra medlemmer.

Stk. 5. Der kan kun behandles klager i sager, hvor medlemmet mener at have lidt et økonomisk tab.

Stk. 6. Der kan ikke behandles klager over tillidsrepræsentanter og andre, der er valgt på arbejdspladsen, ligesom Klagerådet ikke kan behandle klager fra medlemmer, der er valgt til at varetage et tillidshverv i afdelingen eller forbundet, når sagen vedrører dette tillidshverv.

Stk. 7. Der kan ikke behandles klager over sager, der har været behandlet ved Faglig Voldgift, Arbejdsretten, de almindelige domstole, og tilsvarende organer og forhandlingsfællesskaber, medmindre medlemmet gør gældende, at sagens udfald skyldes, at afdelingen eller forbundet har begået fejl under behandlingen.

Stk. 8. Der kan heller ikke behandles klager over sager, som kunne have været behandlet ved et administrativt klagesystem, f.eks. A-kassesager.

§ 6. Indgivelse af klagen

Stk. 1. Klagen indsendes til Klagerådets Sekretariat.

Stk. 2. Skema til brug for indsendelse af klage skal være tilgængelig for medlemmerne på forbundets hjemmeside, ligesom skemaet skal kunne udleveres gennem 3F-afdelingen eller forbundet.

Stk. 3. Klagerådets Sekretariat vurderer, om klagen opfylder betingelserne i § 5. Opfylder klagen ikke betingelserne, skal sekretariatet afvise klagen. Afvisningen skal begrundes overfor medlemmet.

Stk. 4. Hvis klagen opfylder betingelserne i § 5, opstarter Klagerådets Sekretariat klagesagen.

§ 7 Forberedelse af klagesagen

Stk. 1. Medlemmet og 3F-afdelingen eller forbundet, som medlemmet klager over, er parter i klagesagen.

Stk. 2. Klagen sendes til udtalelse i 3F-afdelingen eller forbundet.

Stk. 3. Parterne skal gøres bekendt med hinandens indlæg og skal have mulighed for at kommentere disse.

Stk. 4. Klagerådets Sekretariat fastsætter frister for besvarelse af indlæg.

Stk. 5. Klagerådets Sekretariat kan indkalde parterne til et møde med henblik på nærmere oplysning af sagen, hvis sekretariatet finder det hensigtsmæssigt.

Stk. 6. Når Klagerådets Sekretariat vurderer, at klagesagen er tilstrækkeligt oplyst, træffer sekretariatet afgørelse om afslutning af forberedelsen. Indlæg, der indkommer efter forberedelsens afslutning, indgår ikke i sagen. Genoptagelse af forberedelsen kan kun ske under særlige omstændigheder, når sekretariatet finder det nødvendigt.

§ 8 Klagerådets afgørelse

Stk. 1. Når forberedelsen er afsluttet, forelægges sagen for Klagerådet på førstkommende møde.

Stk. 2. Hvis Klagerådet vurderer, at der er brug for yderligere oplysninger, kan sagen udsættes til et senere møde.

Stk. 3. Hvis medlemmet klager over forbundet, eller forbundet har været involveret ved 3F-afdelingens behandling af sagen, kan Klagerådet ikke behandle sagen. Klagen sendes i stedet til afgørelse hos Mæglingmanden.

Stk. 4. Hvis Klagerådet finder, at klagen af særlige årsager ikke bør behandles af Klagerådet, kan sagen i stedet sendes til afgørelse hos Mæglingmanden.

Stk. 5. Klagerådet kan indkalde parterne til et møde, inden der træffes afgørelse, med henblik på en eventuel forligsmæssig løsning.

Stk. 6. Klagerådet træffer afgørelser i form af henstillinger.

Stk. 7. Klagerådet kan henstille, at der bør betales renter. Renter tilkendes som udgangspunkt tidligst fra tidspunktet, hvor klagen blev indgivet til Klagerådets Sekretariat.

Stk. 8. Klagerådets afgørelser kan indbringes for Mæglingmanden af klagesagens parter. Fristen for at indbringe sagen er 4 uger, der regnes fra for tidspunktet for afgørelsens fremsendelse til parterne. Klage over Klagerådets afgørelse indsendes til Klagerådets Sekretariat. Der kan i ganske særlige tilfælde se bort fra en undskyldelig overskridelse af klagefristen.

§ 9. Mæglingmandens afgørelse

Stk. 1. Mæglingmanden behandler klager over Klagerådets afgørelser og klager, som Klagerådet ikke har behandlet, jf. § 8, stk. 3 og 4.

Stk. 2. Mæglingmanden kan anmode parterne om yderligere oplysninger, hvis det vurderes at være nødvendigt. § 7, stk. 3, finder i givet fald anvendelse.

Stk. 3. Mæglingmanden kan indkalde parterne til et møde, inden der træffes afgørelse, med henblik på en eventuel forligsmæssig løsning.

Stk. 4. Mæglingmanden træffer afgørelser i form af henstillinger.

Stk. 5. Når Mæglingmanden har truffet afgørelse, er der ikke yderligere klagemuligheder.

Stk. 6. Når Mæglingmanden har truffet afgørelse, kan klagesagen ikke genoptages, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

§ 10. Vejledninger

Forbundets hovedbestyrelse udarbejder vejledninger om 3F's klageråd og 3F's advokathjælpsordning.

§ 11. Årsberetning

Stk. 1. Klagerådets Sekretariat udarbejder ved afslutning af kalenderåret en årsberetning over afsluttede klagesager. Årsberetningen skal indeholde en kort anonymiseret sagsfremstilling samt afgørelsen.

Stk. 2. Årsberetningen skal godkendes af Klagerådet, hvorefter årsberetningen forelægges forbundets daglige ledelse og hovedbestyrelse til orientering.

Stk. 3. Årsberetningen skal være tilgængelig for medlemmerne på forbundets hjemmeside.

---O---

Forretningsordenen er godkendt på Hovedbestyrelsens møde den 21.-22. oktober 2020.